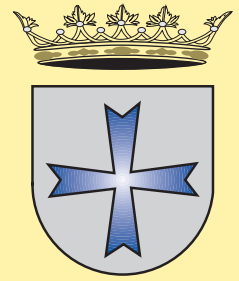

CERCAVILA

BUTLLETÍ INFORMATIU LOCAL - Núm. 35 - Juliol - Agost - Setembre 2008

*100 anys de Lladonosa
montse vendrell
història de l'església
l'oli d'oliva
la farmàcia*

*les padrines del poble
la biblioteca
societat
cartes al poble*

JOSEP LLADONOSA
1907 2007

INFORMACIÓ GENERAL

- **Horari Oficines de l'Ajuntament:**
De 9 del matí a 2 del migdia (de dilluns a divendres)
- **Horari Tècnic Municipal:**
Dijous de 12 del matí a 2 del migdia
- **Horari Assistent Social:**
Dilluns prèvia visita concertada (trucant a l'Ajuntament)
- **Horari Biblioteca Municipal:**
De 4 a 8 de la tarda (de dilluns a divendres)
De 10 del matí a 1 del migdia (els dimecres)
- **Oficina de Correus:**
De dilluns a divendres: de les 11:00 a les 13:00 hores
Dissabtes: de les 8 a les 9 hores.
- **Horari Cassa:**
Dimarts i dimecres de 10 a 2 del matí a l'Ajuntament.

TELÈFONS

Ajuntament	973 756 006
Fax Ajuntament	973 756 837
Cont. Automàtic Pregons	973 757 060
Ràdio EMUN Terres de Ponent	973 756 748
Consultori Municipal	973 757 177
Fax Consultori	973 756 817
Biblioteca	973 756 816
Llar de Jubilats	973 757 032
Correus	617 510 532
Farmàcia	973 757 226
CEIP Teresa Bergadà	973 756 346
Llar d'Infants	973 756 728
Piscines Municipals	973 756 465
Parròquia	973 756 107
Bombers Almenar	973 770 610
Policia Mossos d'Esquadra	088
CAP Almenar	973 770 218
Centre de Toxicologia	933 174 400
Cassa (Avaries)	902 290 280
Emergències	112

Nota de la redacció

Ja som uns quants que hem format un equip redactor. Volem donar una nova visió al Cercavila. Ampliar les seccions, donar un nou aspecte, en format, en continguts, en estructura,... t'agrada la idea? No ho dubtis! Vols formar part de l'equip redactor? Vols ser un dels col·laboradors? Tens bones idees i creatives per la revista? Saps dibuixar, fer còmics,..? Tens coneixements de música, esports... Escribeu a: cultura.alguaire@hotmail.com

No ho dubtis posa't en contacte amb nosaltres i entre tots podrem fer CERCAVILA, entrevistes, reportatges, articles, una mica d'història, cultura, joventut, música, esports, dibuixos, notícies,.... APUNTA'T

Revista editada per:

Ajuntament
d'Alguaire

Àrea de Promoció Social i Cultural

Col·labora:

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCs

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Dipòsit Legal: L-455-2003

Impressió: **ALFAGRAF** - Tel. 973 76 03 41

Una mirada a l'any Josep Lladonosa

Manuel Lladonosa i Vall-Ilebrera

Fer una mirada cap al que ha estat l'any Lladonosa, al llarg del 2007, em porta una barreja de sentiments i idees de molta intensitat. En primer lloc d'agraïment, envers els membres de l'Ajuntament i la vila d'Alguaire que el van promoure i a tots els dirigents de les institucions, mitjans de comunicació, associacions i espònsors que hi prestaren suport. Agraïment al Patronat Josep Lladonosa i als seus components i la seva comissió executiva que el va estar preparant des del 2004, i, de fet, fins i tot abans. Moltes persones hi esmerçaren moltes hores. Finalment he d'agrair a les Escoles d'Alguaire i a l'Institut Josep Lladonosa de Lleida que van fer una excel·lent programació, de la seva banda.

Quan va a començar a confegir-se el programa del centenari del pare amb una notable ambició, em vaig interrogar si es podria dur a terme tot sencer. La veritat és que van fer-se encara més coses de les previstes. A mesura que anàvem veient representants d'administracions i institucions i tots ens deien que sí i s'hi comprometien activament, em sentia neguitós per por a què tot no sortís bé. Després, al gener, la conferència inicial, a càrrec de Josep Vallverdú, a la Universitat de Lleida, magistral, i el concert

de l'Orquestra Julià Carbonell a l'Auditori. Aquests dos primers actes els vaig viure ple de nervis i emoció. A partir d'aquell moment, amb l'afecte creixent que copsava de les persones i el ressò positiu que obtenia el centenari, i vist que, efectivament, les coses rutllaven, em vaig tranquil·litzar i els nervis varen desaparèixer per la resta de l'any (afortunadament, val a dir).

No faré un balanç de tot l'any perquè el trobareu en aquesta mateixa publicació. Però ja que m'han demanat que expressi les meves emocions, no puc negar que alguns actes foren molt intensos per a mi com la trobada de les famílies Lladonosa/Lladanosa. La inauguració de l'exposició i la presentació de les publicacions i reedicions de llibres (el de Jaume Barrull i Enric Vicedo, la Petita Història de Josep Lladonosa de Josefina Bañeres, Pilar Pelegrí i

Conxita Lladonosa, el Carrers i Places de Lleida, la Història de la vila d'Alguaire i La fi de Macot) foren molt importants perquè representaven elements sòlids i materials, fruit del centenari, per ajudar a fer perviure la memòria i el treball del pare.

Ara bé, he de confessar que se'm posà la pell de gallina amb la inauguració, el 28 de juny, de l'escultura de l'artista Montse Vendrell, situada davant de l'Església d'Alguaire. No em podia imaginar que una escultura pogués copsar com ho fa aquesta l'esperit del meu pare. Només em va doldre que no hi pogués estar present, per malaltia, la vídua del pare, la Maria Morancho. En el terreny dels sentiments hauria d'afegir un altre acte, el del final de curs de l'Institut Josep Lladonosa i les cançons que va cantar l'Agnès Sellés que vam poder tornar a escoltar a l'acte d'atorgament del Premi Josep Lladonosa del novembre passat. La cançó dedicada al meu pare, en particular, em va tocar per l'encert en el tractament, la contenció lírica i, alhora, expressiva de la mateixa. En conjunt, i ara, mirant cap a tot el succeït l'any 2007 em sento feliç pel meu pare i agrait. Crec que s'aprofità molt bé l'avinentsa perquè infants,

Josep Lladonosa i Pujol, l'investigador

Elena González Coso
Arxivera
Membre del Patronat
Josep Lladonosa Pujol

Parlar de Josep Lladonosa i Pujol és parlar d'una persona arrelada al país i a la terra que el va veure néixer. Aquest any 2007, el nom de Josep Lladonosa serà present en tots els actes programats amb motiu de la commemoració del centenari del seu naixement, l'any 1907 a la vila d'Alguaire.

De fet, de Lladonosa se n'ha parlat i se'n parla sempre que s'ha de fer recerca sobre Lleida. Com a arxivera responsable de l'Arxiu municipal de Lleida, vull aportar el meu gra de sorra en aquesta commemoració i fer una breu pinzellada de Josep Lladonosa, com a investigador. La seva infatigable necessitat de conèixer, el va convertir en un referent imprescindible en la descoberta de la història de la nostra ciutat.

Lladonosa va ser autor d'una obra immensa, tenia la ciutat al cap, tal com comenta el seu fill Manel. La seva història no es redueix a un relat de fets amb una cronologia concreta, sinó que va ser capaç de dibuixar la ciutat des de l'urbanisme, l'economia, l'evolució social...

La petita sala de consulta de l'Arxiu municipal, va aixoplugar els milers d'hores de treball d'investigació i recerca que Josep Lladonosa hi va passar remenant en els lligalls de documents testimonis dels fets i actes de la nostra ciutat. Ell ho descriu així: "Els dies de la guerra, els serveis municipals havien estat traslladats

al Pla de l'aigua. Encara rai que s'havia salvat l'arxiu amb tots els seus tresors documentals, els quals tant aprofitaria durant els darrers quaranta anys. En aquesta dependència he passat, després de casa meva, més hores que en cap altre lloc". El primer contacte de Lladonosa amb l'Arxiu municipal va ser a les vacances d'abans de la guerra, on l'arxiver Enric Arderiu li va facilitar notícies sobre el convent de les monges d'Alguaire.

Després, l'any 1939, Lladonosa va decidir fer un treball sobre el temple romànic de Sant Martí, i fou a partir d'allí que s'introduiria definitivament a l'Arxiu de la Paeria. Aviat aprendria a llegir la lletra gòtica dels llibres d'actes. A l'Arxiu, hi acudia diàriament el pare Pere de Sanahuja, que treballava sobre la Pia Almoïna, i que ajudà Lladonosa en les transcripcions.

Els mètodes d'investigació utilitzats pels estudiants universitaris no tenen res a veure amb la manera com Lladonosa va exercir la investigació, ell mateix ho reconeixia i ho explica obertament en les seves memòries: "La història em va fer perdre moltes estones de gaudir de la nostra parla. Però tampoc me'n penedia, car si no ho hagués fet així no hauria arribat al ple domini de la tècnica de la investigació, que tant em calia, i més encara quan jo no havia conegut, com altres, l'experiència universitària".

D'aquestes frases se'n desprèn la humilitat que tant el caracteritzava, i que el defensa d'alguns comentaris referents a cites errònies en les seves publicacions. Evidentment, la investigació que feia Josep Lladonosa només sabia de moltes hores de lectura de paper i de llapis. Les tècniques de reproducció de documents no havien arribat als arxius, s'havia de fer treball de camp i després, a casa, s'havia de posar ordre a l'ingent nombre de notes. Va fer un gran esforç per recuperar i estudiar el que s'havia escrit sobre la història de Lleida, recordem que fou nomenat cronista de la ciutat de Lleida l'any 1962.

A l'Arxiu de la Paeria, treballava acompanyat dels llibres d'actes, dels llibres de crims, dels comptes, del cartulari, i amb la complicitat de l'arxivera Concepción Pérez col·laboradora seva en la tècnica de la transcripció paleogràfica.

Lladonosa, va tenir moltes dificultats per publicar, al cap i a la fi, la publicació és l'objectiu de tots els investigadors per poder difondre el resultat de la seva recerca. El seu primer treball sobre la parròquia de Sant Martí va estar envoltat d'entrebancs, finalment el va publicar l'any 1944, segons ens diu el mateix Lladonosa: "gràcies a la bona disposició d'un lleidatà meritori, el senyor Ramon Gaya Massot".

L'altre exemple de dissort en el moment de la publicació

va ser la Història de Lleida en dos volums, que finalment es va publicar i acabà per exhaurir-se. Lladonosa, però, es va donar per satisfet: *"la realitat és que avui Lleida té una història documentada i concebuda d'acord amb la metodologia moderna"*.

Vaig conèixer Josep Lladonosa l'any 1980, precisament en el Saló del Retaule de la Paeria, on va presentar la publicació El Llibre del Capítol de la Confraria dels Cavallers i Gentilshomes de Sant Jordi, edició il·lustrada per Miquel Roig Nadal, amb la col·laboració de Concepción Pérez, en la transcripció del text. El document original es conserva a l'Arxiu municipal.

Ens vam retrobar a Alguaire, el maig de 1981, en la presentació de la Història de la vila d'Alguaire, lloc on ell va néixer l'any 1907 i on feia un any que hi vivia.

Josep Lladonosa va fer do-

nació del seu llegat documental a l'Ajuntament d'Alguaire l'any 1989. La primera acció de l'Ajuntament va ser crear un premi d'història amb el seu nom. L'any 1992, l'Ajuntament va crear el Patronat Municipal Josep Lladonosa i Pujol, i es van reformar les bases del premi. La finalitat del Patronat és difondre arreu el nom de Josep Lladonosa, mitjançant diferents activitats, entre les que destacaria la concessió anual del premi i la celebració bianual del Congrés sobre sistemes agraris.

Desconec si Josep Lladonosa es va imaginar, llavors, que el seu gest de generositat envers el municipi d'Alguaire, esdevindria un fet clau en la vida cultural del poble, i li donaria una important projecció.

El llegat documental, format per les innumbrables notes escrites a mà i la totalitat de la seva bibliografia, ocupa un espai de

la Casa Sociocultural d'Alguaire, està catalogat i és a l'abast de qualsevol persona interessada a consultar-lo.

Els fets continuaven unint-me al nom de Lladonosa. Per la meua condició de llicenciada en història i resident del municipi vaig entrar a formar part del Plenari i del grup de treball del Patronat.

I ha estat el Patronat qui ha organitzat els actes de commemoració del centenari del naixement de Josep Lladonosa. El fet que aquest any 2007, Lleida sigui capital de la cultura catalana, farà que la commemoració del centenari, inclòs en el programa d'actes, tingui un lluïment extraordinari i un just reconeixement a la figura del nostre gran investigador, un home enamorat de la ciutat dolça i secreta de Màrius Torres, fidel a l'esperit lleidatà i màxim coneixedor de la nostra història.

Montse Vendrell Bardají

Parlant la Montseta

Aquesta escultura és la crònica d'una il·lusió que comença molt lluny en l'espai i en el temps...

Els qui em coneixen diran que em repeteixo, però, una altra vegada, he de parlar de París... Hi vaig passar sis anys, i, quan havia de tornar, el nucli d'escultors que freqüentava a l'escola de Belles Arts d'aquella ciutat em compadien: "Pobra Montse (perquè ells ho pronuncien així), si aquí és difícil obrir-se camí en el món de

l'escultura, què passarà allà, sola i en un poble tan petit?" La veritat és que a mi també em feia por.

Ara puc dir que Alguaire ha superat de bon tros les meves expectatives. Si aquell grupet d'escultors ja van al·lucinar quan els vaig fer saber que aviat tindriem aeroport, ara, en assabentar-se que he plantat una escultura de cinc metres d'alçària al bell mig del poble, hauran associat aquest raconet del Segrià amb un paradís de l'art.

Quan vaig muntar el taller d'escultura al Carrer Bell-Lloc, la meua intenció era d'assaborir el temps tallant fusta i pedra amb la senzillesa i la sinceritat d'un artesà. M'he esforçat per convertir la meua persona en instrument de l'art; no volia que l'art fos servidor del meu ego i per això he optat per un treball silenciós, lluny d'excentricitats i narcisismes. No he volgut ser mai una artista de "pose", i malgrat haver tingut inquietuds artístiques des de ben

petita, i haver patit moltíssim per aprendre aquest ofici, encara em sembla pretensions que em donin el qualificatiu d'artista. Això, però, no vol pas dir que m'amago! Diguem que ho visc d'una manera molt íntima... A França lluitava molt per fer que les nostres obres (meves i dels meus companys) sortissin dels diferents tallers on he treballat. Aquell ambient i tot allò que fèiem m'impresionava tantíssim que em semblava que tothom ho havia de veure. Sovint em sortia amb la meua (l'any 2004, per exemple, amb els meus companys vam exposar en la inauguració d'una sala d'exposicions de la Universitat de Lleida).

A París aixequés una pedra i en surten cent artistes, i la gent té una cultura i una tradició artís-

tiques importants; això fa que siguin molt selectius i, quan una obra veu la llum, ha passat primer per molts filtres. Vaig aprendre la serietat i el respecte envers el públic, la riquesa del dubte i l'honestat de la timidesa. Per aquest motiu vaig fer viatjar el meu projecte de l'escultura dedicada a Josep Lladonosa fins a París, on "els meus escultors" hi van donar el vistic-plau. De tornada va passar per Tàrrrega i en Miquel Gascón,

escultor i professor de l'escola de Belles Arts, em va aportar els consells tècnics necessaris per a l'execució de l'obra i m'encoratjà a tirar-la endavant.

Em vaig presentar al concurs convocat pel Patronat Josep Lladonosa i Pujol amb la voluntat de fer sortir al carrer la il·lusió, la serenitat i la sinceritat que visc en el meu taller del carrer Bell-Lloc i ho volia fer amb una obra de qualitat. Mai estaré prou agraïda als membres del jurat per haver confiat en

el meu projecte. Gràcies a ells la primera escultura que es posa a Alguaire (després del Sagrat Cor, és clar) és obra meua; de cop m'he vist escrivint una ratlleta de la història cultural del meu poble i, dur-la a terme a partir del llegat d'un historiador tan il·lustre com Josep Lladonosa, fa que encara ara em tremolin els genolls.

La inspiració? La vaig trobar a la Biblioteca, entre els manuscrits de Josep Lladonosa. El volum de la seva obra, el to dels seus escrits, la seva calligrafia, la seva vida em van commoure i ho vaig voler traduir utilitzant el mateix llenguatge que l'historiador havia emprat. He utilitzat un llenguatge planer, molt gràfic, senzill, gairebé transparent perquè he volgut que el producte final fos entenedor, que arribés a

el meu projecte. Gràcies a ells la primera escultura que es posa a Alguaire (després del Sagrat Cor, és clar) és obra meua; de cop m'he vist escrivint una ratlleta de la història cultural del meu poble i, dur-la a terme a partir del llegat d'un historiador tan il·lustre com Josep Lladonosa, fa que encara ara em tremolin els genolls.

tothom. I l'he fet de ferro perquè, malgrat el pas dels anys, res esborri el reconeixement que el poble d'Alguaires brinda a Josep Lladonosa amb la celebració del centenari del seu naixement. Partint de la seva imatge, he volgut ressaltar el caràcter artesà del nostre historiador, la seva rectitud i perseverança; i l'he fet gran, ben gran, perquè l'obra i l'exemple que ens ha deixat també ho són.

Lògicament, treballar amb aquest material ha estat un repte que sola no podia pas assumir. La infraestructura i la tècnica que jo no tenia em van arribar de la mà d'en Josep Carvajal i de Jaume Solaní, que van treballar fort i a contrarellotge per tenir-la aquí puntualment. Ha estat un treball en equip i no acabaria la llista d'agraïments a aquells que ho van deixar tot per tirar el festeig endavant. Justos de temps, no veurem el resultat final fins d'aquí a uns mesos, quan el procés d'oxidació natural faci l'escultura més homogènia en color i més contrastada amb el fons. La il·luminació també és provisional.

Pel que fa al lloc on l'hem

posat, no és fruit de l'atzar ni respon només a motius estètics. S'ha consultat l'opinió d'experts en aquesta matèria i, personalment, he insistit molt perquè fos col·locada en aquest emplaçament, i no pas per tapar aquesta paret, sinó per subratllar la ferida mortal que la Guerra Civil va deixar als murs de la nostra església, i aquí, ben a prop d'aquest esquinc, que tant van marcar la vida i l'obra de Josep Lladonosa, és el lloc on ha d'estar. Quan he vist el resultat, i també l'efecte del sol sobre l'es-

cultura a mitja tarda, penso que no em vaig equivocar.

En totes les obres que han sortit de les meves mans hi ha molts sentiments, moltes rialles, plors... En aquesta també. El tema, el moment i el lloc ja m'emocionaven abans de començar-la; el material de què està feta m'és un material molt familiar. Treballar amb l'acer m'ha fet revivre sensacions, olors, sorolls i veus que pertanyen a records familiars que jo encara tinc molt presents. Em vaig criar entre ferros, serjants, moles, martells i punts de soldadura. Aquells dies feliços estaven il·luminats per la llum engegadora de la fornall i el ferro forjat... Com l'escriptor que dedica la primera pàgina d'un llibre a aquells que

més estima, un pamet d'aquesta escultura el dedico al meu pare, que va exercir durant tota la vida el noble ofici de ferrer. D'alguna manera intento seguir els seus passos i el seu exemple.

L'obra, el tema, la presència d'aquesta escultura, són per materialitzar i apropar a la vida quotidiana d'aquest poble i d'aquesta plaça la figura inoblidable d'un altre pare: el del Manel i la Conxita, fills d'en Josep Lladonosa.

Campanya sensibilització

Ajuntament d'Alguaire

Agència de
Residus de
Catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient
i Habitatge

Benvolguts veïns,

L'Ajuntament d'Alguaire amb el suport de l'Agència de Residus de Catalunya està realitzant una campanya de sensibilització ambiental de prevenció de residus i participació ciutadana que fomenti hàbits de consum respectuosos amb el medi ambient per aconseguir la correcta gestió dels residus.

Per a millorar la qualitat de vida i l'obtenció d'un alt nivell de protecció del medi ambient és indispensable un canvi de mentalitat, de sensibilització i conscienciació social, per tant, sol·licitem la participació i col·laboració activa de tots els ciutadans.

Durant aquest any farem tota una sèrie d'activitats, xerrades, tallers i cartells informatius relacionats amb la prevenció de residus i els avantatges que aquest fet comporta.

Creiem convenient comen-

çar a sensibilitzar que tots podem col·laborar a prevenir els residus, per tant, demanem la vostra col·laboració. Només és qüestió d'agafar l'hàbit i conscienciar-nos que amb un simple fet podem reduir el volum dels residus, especialment els contaminants i contribuir a la sostenibilitat.

Tot seguit us proposem una sèrie de recomanacions, per a reduir la producció de residus municipals:

1. Anar a comprar amb el cistell, carretó o bosses de roba, per evitar les bosses de plàstic. Recordeu portar la bossa de roba per anar a comprar el pa.
2. Comprar productes a granel, reutilitzables o recarregables: bolígrafs, llapis, gomes, retoladors, calculadores solars...
3. Utilitzar papers, blocs, llibretes, sobres, etc. en pa-

per reciclat, sense blanquejar ni colorar.

4. Allargar la vida dels productes tractant-los amb cura i fent-los un bon manteniment: mantenir els retoladors, marcadors i coles tancats, evitar que s'extravii el material i no llençar els clips amb el paper.
5. Compartir amb els amics i familiars els llibres i les revistes.
6. Utilitzar els serveis de préstec de les biblioteques i hemeroteques enlloc de comprar el llibre/revista o el vídeo/DVD.
7. Utilitzar internet i el correu electrònic sense imprimir la documentació, i si s'ha d'imprimir utilitzar el paper per les dues cares i considerar qüestions com la grandària de la lletra o els marges, per a estalviar paper. Corregir els treballs

en pantalla abans d'imprimir-los.

8. Reutilització del paper imprès o escrit per una cara (com paper de notes, esborranys, etc.)
9. Substituir els productes de paper pels de tela: mocadors, tovalloles, tovallons...
10. Utilitzar els assecadors de mans elèctrics i/o el sistema expenedor de tovallola de cotó enlloc de les tovalloles de paper.
11. Utilitzar gots, plats i coberts reutilitzables (de vidre, metall, plàstic dur, etc.) en lloc dels d'un sol ús.
12. Comprar objectes que funcionin sense piles, o bé utilitzar piles que es puguin carregar. Cal recordar que les piles són contaminants i un cop gastades s'han de dipositar en un contenidor especial (a l'Ajuntament n'hi ha un).
13. Quan anem a comprar escollir els envasos reutilitzables.
14. Substituir els productes de neteja agressius com el sulfamat, els desengreixants, els detergents, els netejadors, per productes que no portin substàncies nocives. Sovint els remeis casolans poden ser una

bona alternativa.

Remeis casolans:

- Per fregar el parquet i les rajoles de gres: vinagre (1 raig a la galleda).
  - El bicarbonat és un blanquejador molt útil per a sanitaris, marbres...
  - Com a desembussador: utilitzem aigua bullint bicarbonat o vinagre.
  - Per a la neteja dels mobles: Fregar amb una part de llimona i dos d'oli d'oliva.
  - De llevataques: fem-ne servir dissolvents d'alcohol o acetona i sense dissolvents clorats. El millor, però es fregar la taca amb sabó.
15. Evitar utilitzar els plaguicides (insecticides, herbicides i fungicides) que no són biodegradables i acumulatius, ja que contenen substàncies molt tòxiques i contaminen greument el sòl i les aigües inclús poden afectar a la nostra salut.

Remeis casolans:

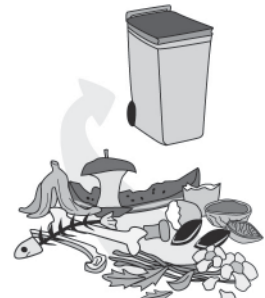
- Per a les arnes: plantes aromàtiques com l'espígol, productes d'escorça de cedre ("polil").
- Per a les formigues: aigua calenta amb bòrax.
- Contra mosques i mos-

quits: fragàncies com la menta, romaní o alfàbrega.

- Contra el pugó: polvoritzar la planta amb sabó diluït en aigua.
16. També hem d'evitar l'ús dels aerosols, sovint anomenats esprais, són explosius i inflamables, contenen gasos propel·lents perjudicials per al medi ambient, fins i tot quan l'etiqueta diu que no afecten la capa d'ozó.

Remeis casolans:

- Utilitzar polvoritzadors, brotxes o pinzells.
  - Utilitzar barres o tubs per a productes de cosmètica.
17. Si es disposa de jardí o una petita porció de terra fer compost amb la matèria orgànica.
  18. Donar la roba que no vulguem, les joguines, els mobles, les revistes o llibres a les ONG's o altres associacions que els donin un nou ús.
  19. Recordeu: El millor residu és el que no es produeix. I si no és possible evitar-los **RECICLA**.

El mercat de l'energia

Des de fa una bona temporada, ens estan donant informació, per la televisió, la radio, i els diaris, de l'estat de la energia que consumim al país. Sembla el mercat de la subhasta, –qui en dona més–. Estan implicades les empreses més importants de l'Estat, i algunes estrangeres.

Es volen repartir el pastís. El pastís l'hem generat els consumidors de l'energia. Pregunta ¿Seria tant suculent dit pastís, si els governs no haguessin donat tota la llibertat a les empreses per fer el que volen?

No voldria ser pessimista, però penso que a la llarga, i no molt llarga, els consumidors pagarem les conseqüències d'aquest mercat de les grans companyies de la energia.

No es lògic que l'energia sigui tant cara mentre les companyies obtinguin tants beneficis, i els governants no se'n donen compte, o no se'n volen assabentar del que està passant.

Quan tinguem noves eleccions, ningú en parlarà d'aquest tema, tot serà reduir impostos, augmentar les pensions, inversió milionàries, etc. I quan estiguin al govern (sigui el qui sigui) sentirem, que s'incrementa la llum, el gas, la gasolina, el tabac i el que sempre hem viscut, i que

qualsevol producte des de que es produeix fins que es consumeix, hi ha una diferència que moltes vegades es multiplica de manera alarmant, i tot està generat per la mateixa causa, l'encariment de l'energia i l'enriquiment de les companyies que la manipulen.

Total que, aquests dies veurem molts polítics, de tots els partits i de tots els colors, però d'això ningú en parlarà, i de moltes coses que ens interessin tampoc, tots parlaran de solucionar problemes, prometran coses

que de bon principi saben que no les poden complir, però ho diran perquè ho han fet sempre. I si evolucionem serà pel nostre esforç, no pel seu.

Aquesta es la causa de la gran abstenció al moment d'anar a votar, perquè el ciutadà no té clar de si algun partit polític pot complir, o no, el programa electoral, però a votar tindriem que anar-hi perquè el que fa més por, es que els ciutadans caiguem altra vegada amb una dictadura, sigui de color que sigui.

Solucionar la crisi

Jaume Planes i Giró

Si no es posa solució a la actual crisi, aquesta legislatura ho passarem molt malament. I no només el tema econòmic, que és molt greu, sinó també d'altres que tampoc funcionen, el de l'ensenyament, que sembla que hem perdut els papers, darrere d'un fracàs escolar, la majoria dels casos s'està formant un delinqüent.

La justícia tampoc funciona, que un pederasta o un violador o un maltractador que no estigui controlat, reincideix, i no una vegada si no sempre que té ocasió, perquè està comprovat, que qualsevol malaltia d'aquestes, en la majoria dels casos no té inserció.

La societat necessitem estar protegit d'aquestes lacres, i per poder viure en pau i tranquil·litat, i sobretot, les persones, no han d'estar només per als petits delinqüents, sinó, també per als grossos, advocats, magistrats, jutges, polítics, alcaldes, regidors, patronal i sindical i tota mena de persones que infringeixen la llei,

perquè de moment, la llei, o està mal aplicada, o no existeix per a tothom igual.

Un tema que també es molt important per a resoldre, és el tema de les vagues. La Constitució diu, que tothom té el dret a vaga, sempre que estigui autoritzada o legalitzada. Si el govern de la Nació, escolta els motius, no ha de donar lloc a que la vaga es porti a terme, s'ha de solucionar el problema per al qual es produeix la vaga, i no donar lloc a que es porta a terme, i després de negociar, es pot fer abans que autoritzar una vaga que només porta, a més de moltes pèrdues, molt malestar a la societat.

Una de les causes que provoca la crisi actual, és el mercat lliure incontrolat. Farem unes quantes preguntes: està controlat el mercat de valors bancaris? Préstecs, crèdits i hipoteques. Està controlat el sistema de beneficis del sector intermediari? O del sector immobiliari, si és que sí, no s'entén la diferència de preu de cost al preu de venda.

El mercat lliure està molt bé, com la llei de competència, però, si aquests dos temes no es poden controlar, que algú m'explica perquè els serveix un govern, si no es per vetllar pels interessos de la majoria de ciutadans, que al seu dia els varem donar la confiança a les urnes, aleshores, en temps d'eleccions, si que ens varen prometre moltes coses, tampoc esperem que ho compleixin tot, perquè ja ho sabem, sempre passa el mateix, prometen i prometen i saben que no podrà complir el que van prometre, només pot passar una cosa, que algun dia, a l'hora d'anar a votar no hi vagi ningú.

Resumint, aquí del que es tracta es d'anar solucionant l'estat de crisi que estem passant, i si no es posa solució, la crisi augmentarà, i només se salvaran els vividors de sempre, per tant, procurar que no hi hagi motius per autoritzar cap vaga, ja que no beneficien ningú, i puguem viure en pau, progrés i tranquil·litat per a tothom.

CERCAVILA

Col·labora-hi

Juliol i agost els dediquem a la lectura

La lectura en general, és molt important per a enriquir-te com a persona, per tant, aquests mesos d'estiu no aparquis els llibres i continua motivant el teu interès per llegir. A la llarga, veuràs com et beneficia!

Consells per a gaudir d'un bon estiu

L'estiu és molt llarg! Tant si marxas del poble de vacances, com si et quedes a casa, no dubtis a llegir aquests petits consells que creiem que et seran molt útils per a aquests dies. Posa'ls en pràctica i ja veuràs com resulten!

Si viatges...

Si aquest estiu vas de viatge amb els teus pares, no oblidis passar per la biblioteca i buscar informació sobre el teu destí de vacances. Sorpren als teus pares amb algunes rutes per fer a peu o els llocs que podeu visitar allà on aneu de vacances. Segur que els agrada que hi hagi pensat!

Emporta't els llibres de la biblioteca a la piscina...

Gaudeix emportant-te un llibre, una revista, un còmic... a la piscina o platja on vagis. L'entrepà s'empassa millor acompanyat del teu personatge favorit i... qui ha dit que només es pot llegir escarxofat al sofà de casa? Això si, hem de tenir-ne especial cura perquè no es facin malbé!

I els dimecres... no passis calor: vine a la biblioteca!

Les tardes d'estiu són molt caloroses i molt llaaaargues... Tots els dimecres, protegeix-te del sol i vine a la biblioteca, on estaràs fresquet i sempre hi ha moltes coses a fer: trobaràs lectures divertides, podràs fullejar una bona revista, utilitzar Internet... i fer fora l'avorriment!

Nou equipament per als usuaris

La biblioteca posa a l'abast dels usuaris dos ordinadors més. Però ara també, ja pots connectar-te a Internet a través del teu portàtil amb el nou servei WIFI.

Nous horaris d'estiu!

Recorda que al mes de juliol obrim els dimecres. Al matí de 10 a 13 h. i a la tarda de 16 a 20 h.

A l'agost obrim en aquest mateix horari, els dimecres 6, 13 i 20. La resta del mes romandrà tancat.

En el cas que hagueu de retornar material de la biblioteca durant l'estiu, podeu fer-ho dipositant-ho a la bústia de la biblioteca.

Durant tot el juliol i l'agost, tots aquells participants al Concurs I tu, què contes? també podran dipositar els seus relats a la bústia de la biblioteca o ve portar-los en mà a les oficines de l'Ajuntament d'Alguaire, a l'atenció de la Biblioteca Josep Lladonosa i Pujol i seguint les bases del concurs.

Estarà tancat per vacances del 25 d'agost al 7 de setembre (Ambdós inclosos)

Concurs I tu, què contes?

Tens idees fantàstiques i ets original a l'hora d'escriure? Doncs participa al Concurs I tu, què contes?. La biblioteca Josep Lladonosa i Pujol ha preparat aquest concurs perquè tu ens facis arribar la teva originalitat plasmada en format de conte. Però...i de què ha de tractar? Doncs d'Alguaire! i... és per adults? Es clar, pels usuaris adults de la biblioteca i pels seus respectius fills en edats d'entre 5 i 13 anys...i ells també poden participar-hi? Si! Els menuts poden ajudar en la redacció i han de fer un dibuix referent al conte inventat...i per tot això...i haurà premi? També, també! El premi consisteix en dos lots de llibres, per adults, infantils i un lot de productes informàtics! Les bases les trobareu a la Guia d'Activitats del mes de juny o ve a la web www.alguaire.cat a l'apartat de la biblioteca.

Anima't i participa! I si encara tens dubtes truca a la biblioteca al 973756816 i informa't!

Una farmàcia relacionada amb el fundador de la fàbrica tèxtil de la Mata de Pinyana

Aquest article fa referència al senyor Antoni Serra i Armengol, farmacèutic i germà gran del fundador de la fàbrica tèxtil, de La Mata de Pinyana, senyor Pau Serra i Armengol.

Voldria que constes com un homenatge als farmacèutics que ha tingut la nostra vila, i en particular al que exercia durant la meva joventut senyor Llorenç Sapiens i Nadal, a les seves filles Pepita i Maria i als seus néts Llorenç i Josep Maria Lladonosa i Sapiens farmacèutics actuals a Almacelles i Alguaire.

1. Antoni Serra i Armengol

L'Antoni Serra i Armengol va néixer a Sant Genís de Vilasar (avui Vilassar de Dalt) el 27 de febrer de 1818. Era el fill gran de Jaume Serra i Tauran i Josepa Armengol i Vives naturals del mateix poble, encara que abans hi havia dos noies de les que una morirà amb 16 anys.

L'Antoni era germà del Pau Serra i Armengol fundador de l'establiment tèxtil que va construir-se a La Mata de Pinyana.

2. El farmacèutic Antoni

L'Antoni va estudiar la carrera de Farmàcia a Barcelona, i el 2 de juliol de 1842 trobem la següent instància: *M.I.S. Antoni Serra i Armengol discipul d'aquest Nacional Col·legi a V. S. amb el degut respecte exposa: Que havent rebut d'aquest Col·legi el grau de Batxiller en arts, té cursat en ell els quatre anys de la Facultat, els tres primers aprovats i examinat el últim.*

I desitjant rebre el grau de Batxiller en Farmàcia, si és que he merescut l'aprovació de l'any de Farmàcia experimental, a V.S. suplica atentament:

Que miri d'assenyalar dia i hora per l'examen de Batxillerat.

Gràcia que espera l'exponent de V.S.

Barna 2 de juliol de 1842. Signat Antoni Serra i Armengol.

3. La justificació de les pràctiques de Farmàcia

El 19 de juliol, trobem una segona instància de l'Antoni adreçada a l'Alcaldia Constitucional de Barcelona on demana la certificació de com ha estat des del primer de juliol de 1838 fins al mateix dia i mes de 1842 practicant la facultat de farmàcia a la apotecaria i laboratori del llicenciat Martí Borrell d'aquesta ciutat.

El 20 de juliol l'alcalde de Barcelona Hilarion Bordege signarà el document donant la conformitat després de escoltar

al llicenciat Borrell i a d'altres testimonis.

4. L'obtenció del títol de farmacèutic

El 16 d'agost de 1842 trobem el següent document:

Col·legi Nacional de Farmàcia de Sant Victorià de Barcelona. D. Juan José Anzizu Boticari de Càmera honorari de S.M. Sustitut i Secretari interí del mateix declara:

Certifico: Que D. Antoni Serra i Armengol natural de San Ginés de Vilasar, diòcesi de Barcelona va ser graduat per aquest Col·legi de Llicenciat en Farmàcia el dia 13 de agost de 1842 previs els requisits previnguts per Ordenança.

I per ha que consti on convingui, en virtud de decret del Sr. Cap local posat al marge d'una sol·licitud del interesat, dono la present que ha de tornar-se en el moment de rebre el diploma del mateix grau visada per l'expressat Cap local i segellada a Barcelona

el 10 d'agost de 1842.
Signat Juan José Anzizu.

5. Els capítols matrimonials

El 21 de maig de 1845 té lloc a Sant Genís de Vilasar la signatura dels capítols matrimonials de l'Antoni Serra i Armengol amb la Joaquina Riu i Andreu veïna de Mataró.

L'Antoni aporta 5000 lliures i la Joaquina 1200. Aquesta última aporta a més a més 400 lliures per la compra de calaixeres i robes, i altres 500 lliures donades pel seu oncle Francesc Campins metge i cirurgià de Mataró amb qui ella ha viscut molt de temps.

Aquest matrimoni no es portarà a terme pel traspàs de l'Antoni a l'any següent.

6. La farmàcia de Sant Genís de Vilasar

Tot fa pensar que tard o d'hora l'Antoni o el seu pare van muntar una farmàcia al poble nadiu, però lamentablement el traspàs de l'Antoni el 3 de setembre de 1846 al mateix poble va fer que el pare tingués que posar en venda la farmàcia.

Així l'11 de desembre de 1846 trobem un expedient notarial a Barcelona que resumeix i traduït diu així:

A la ciutat de Barcelona a 11 de desembre de 1846: Sàpigues per aquesta pública escriptura de venda que Jaume Serra i Tauran, llaurador, propietari veí del lloc de Sant Ginés de Vilasar per expedició dels seus negocis, de la seva espontània voluntat per sí i dels seus hereus i succesors, vent i per títol de venda concedeix a D.

Tomàs Soler llicenciat en Farmàcia, resident en el lloc de Mollet, i al seu i a qui el seu dret tingueren perpetuament, tota aquella "botica" de farmàcia pròpia de l'otorgant que dirigia el seu fill D. Antoni Serra farmacèutic, avui difunt, situada en el dit lloc de Sant Ginés de Vilasar al carrer dit Mitjà número dos, que conté el següent:

132 pots grans de pisa, 70 pots de vidre, 104 pots de vidre petits, 25 botelles per a xerops, 11 poms per a olis, 16 pots per a extractes, 2 alambics, 3 morters de coure, 1 de ferro, 3 de vidre i 2 de pedra, 80 caixes de fusta, 2 cassos i 1 calder, 3 areòmetres, 2 pesos o tribuquets amb les seves peses, totes les vidrieres interiors i exteriors, les retortes xeroperes i tamissos, i finalment totes les medicines, específics i demés coses existents en la dita botica i tot l'aparell de la mateixa, es a dir, el taulell, prestatges de fusta i demés coses que la formen; de tot el que afirmen els contractants estar perpetuament enterats per haver-ho examinat i reconegut minuciosament.

Aquesta venda es fa de la manera que en dret procedeix i amb els pactes i condicions següents:

Primer: que dels crèdits que hi ha a favor de la farmàcia i en contra de varies persones particulars que no estàn aconductades cobrarà el venedor Serra fins a 8 comptes els quals podrà escullir ell mateix, i que les demés les cobrarà el comprador i entregará la mitad d'elles al venedor.

Segon: que les conductes queden totes per al comprador, i referent a que alguns dels aconductats son jornalers que paguen la seva conducta treballant o alguns jornals

per compte del farmacèutic fent els treballs en que aquest vulgui emplear-los, quede pactat que el venedor s'aprofitarà d'aquells treballs o jornals i pagarà al comprador el seu equivalent en metàlic a raó de vuit rals el jornal durant el terme de dos anys contadors desde el dia d'avui; i que pasat aquest temps tant sols s'encarregarà de 100 jornals anuals i els pagarà al mateix preu al comprador fins que finalitzen les conductes de jornalers.

Tercer: en cas que el comprador vulgui vendre o arrendar aquesta botica serà preferit el venedor o la persona que ell mateix assenyali a qualsevol altra persona en igualtat de preu i condicions.

I amb aquests pactes separa la dita botica i tot el que hi ha en ella contingut o del seu domini i propietat i ho transfereix en domini i propietat del comprador induin-li en possessió corporal o quasi de tot ell per Reial i efectiva entrega que li ha fet en cessió de drets i accions, clàusula de constituto, constitution de procurador i demés oportunes.

El preu d'aquesta venda és de 675 duros dels quals diu el venedor haver rebut del comprador 320 duros en aquest acte en monedes d'or i plata comptades en presència de jo el Notari i testimonis, i d'aquesta quantitat signa carta de pagament amb la present.

Referent als restants 355 duros queda pactat i convingut que el comprador els pagarà en dos terminis iguals, la meitat dins de mig any i l'altra meitat dins d'un any desde aquesta data.

Per la qual cosa renunciant com renuncia el venedor a l'excepció de dit preu no ser així convingut a

la llei que afavoreix als enganyats en més de le meitat a qualsevol altra que aprofitar-li pugui, dóna i remet al comprador el valor més alt que les coses venudes tinguin o puguin tenir sobre el preu abans indicat.

Promet també fer-li valer i tenir aquesta venda i estar-li de firme i legal evicció amb enmienda de costes, danys i perjudicis, per el que obliga tots els seus bens haguts i per haber i renuncia a qualsevol llei i dret al seu favor.

I present en aquest acte el comprador D. Tomàs Soler accepta aquesta venda en els pactes a dalt escrits els quals expresament confirma, ratifica i promet que pagarà el que falti del preu en els plaços indicats pel qual obliga especialment la mateixa botica de manera que el venedor pugui incorporar-se un altre cop a ella en cas d'incumpliment, i generalment de tots els seus restants bens haguts i per haber, renunciant a

les lleis d'especialitat i generalitat d'hipoteques i a qualsevol altra que afavorir-li pugui.

I els dos juren que el preu a dalt indicat l'han calculat i estimat amistosament i de comú acord i mitjançant el parer e informe de facultatius; i també juren aquesta venda tenir-la sempre per firme i vàlida i contra ells no fer ni venir en temps ni per motiu qualsevol.

Queden avisats de la inscripció a la Oficina de Hipoteques pel que fa referència a l'obligació general de bens.

I coneguts de mi el Notari així ho otorguen i signen essent testimonis D. Antoni Mas i Vila y D. Francesc Albert practicants de Notari i veïns d'aquesta Ciutat. Signat Jaume Serra Tauran, Tomas Soler i Caietano Menós.

L'1 de juliol de 1848 el Sr. Tomás Soler acabarà de pagar al Jaume Serra i Tauran els 355 duros que queden pendents de

la venda de la farmàcia.

7. Genealogia de la família Serra Armengol

Els pares de l'apotacari Antoni eren Jaume Serra i Tauran nascut el 17 de gener de 1791 i Josepa Armengol i Vives nascuda el 7 de febrer de 1795, tots dos a Sant Genís de Vilassar, avui Vilassar de Dalt.

El Jaume Serra i Tauran tenia tres germans, Josep, Pau i Mateu, i els dos últims al 1842 consten com a fabricants de teixits de cotó als carrers Nueva, 1 i Basa, 6 de l'indicat poble.

Al Mateu Serra i Tauran l'any 1862 li consten 100 telers mecànics a Sant Genís de Vilassar que augmentaran a 171 l'any 1869.

El Jaume i la Josepa varen casar-se l'any 1812 al mateix poble i tingueren 11 fills segons podeu veure a continuació:

Matrimoni 28.02.1812 Sant Genís de Vilassar
Jaume Serra i Tauran (*1791 +1850) Josepa Armengol i Vives (*1795 +?)
Filles/Fills Serra i Armengol
Sebastiana (*1813 +1829) Maria (*1814 +1869) Antoni (*1818 + 1846) (apotacari) Josepa (*1820 +1876) Pau (*1822 +1886) (fabricant) Francesc (*1824 +1824) Magí (*1826 +1878) (inventor) Jaume (*1829 +1893) (prevère) Francesca (*1831 +1832) Vicenta (*1834 +1841) Josep (*1841 + ?) (seminarista)

Genealogia de la família Serra i Armengol de Vilassar de Dalt

Farmàcia vista per la Mariona Lladonosa i Soler d'Esplugues de Llobregat

Tots els que estan en negreta varen sobreviure bastants anys com es pot veure per les dates de naixement i de defunció.

La Maria va casar-se amb Joaquim Cuyàs i Casanovas, primer fabricant i després cafeter, que varen establir-se a Badalona.

La Josepa va casar-se amb Pere Blanch i Galceran, primer fuster i després fabricant.

El Pau és el que muntarà la fàbrica d'Alguaire i es casarà amb Francesc Vehil i Font, i com ja sabeu varen tenir tres fills; el gran, Jaume, serà el primer director de la fàbrica de la Mata de Pinyana.

El Pau i el Jaume varen morir a Alguaire, l'11 d'octubre de 1886 i el 8 de juliol de 1904, respectivament.

El Magí anirà a Mèxic i després a Puerto Cortez (Hondures) on va morir el 30 de març de 1878. Al seu testament, fet a Mataró bastants anys abans del seu traspàs, consta com a inventor d'una màquina de destriar arenes auríferes, segurament per haver residit a l'estat de Guanajuato (Mèxic) on hi havia una zona minera bastant important.

El Jaume serà capellà i consten estades a Mèxic, Cuba, Alguaire, La Colònia i Almenar on morirà el 7 de setembre de 1893.

Finalment el Josep, del que sabem que va estudiar al seminari de Tarragona, va marxar a Cuba amb 21 anys, on hi havia el Jaume, i segurament va morir allí.

Informació consultada:

- Expedient acadèmic del farmacèutic Antoni Serra i Armengol a la Universitat de Barcelona.
- Protocol Notarial de la venda de la farmàcia. Notari Caietà Menós. Manual de 1846-1848. Folis 115 i 116. Arxiu Protocols Notarials de Barcelona.
- Protocol Notarial dels capítols matrimonials de l'Antoni i la Joaquina. Notari Jacint Boter i Llauder. Manual de 1845. Foli 185. Arxiu Comarcal de Mataró.
- Protocol Notarial del pagament final del deute. Notari Joan Vila Roldós. Manual de 1848. Folis 384r i 385v. Arxiu Comarcal de Mataró.
- Arxius parroquials de Vilassar de Dalt, Badalona i Almenar.

Dibuix:

- Mariona Lladonosa i Soler (*1999 Esplugues de Llobregat)

Saps qui era: Joan Maragall

Ramon Moncasi

Joan Maragall i Gorina poeta, escriptor, traductor, comentarista de premsa, etc..., però no el que volia el seu pare que fos, un continuista de la indústria tèxtil que tenia la seva família. El seu pare, Josep Maragall i Vilarosal havia augmentat els telers de la fàbrica familiar i que quan va néixer el noi ja havia aconseguit una posició molt enraonada.

Joan Maragall neix el 10 d'Octubre de 1860 a Barcelona al carrer Jaume Giralt núm. 4. El seu pare ja hem dit com es deia i la seva mare era la Sra. Rosa Gorina i Folch que era de Sabadell.

La família Maragall-Gorina, abans que nasqués en Joan havien tingut tres filles, la gran, l'Eulàlia, l'Anna, i la Josepa.

La vida de Joan Maragall és molt curta, sols dura cinquanta anys de deu mesos i deu dies.

Es va casar als trenta un anys, i va publicar el seu primer llibre als trenta cinc, quan només li quedaven 16 anys de vida.

Coneixia bé els idiomes alemany i francès, i de més gran llegia bé l'anglès i l'italià. També era un entès en música, li agradava Mozart i Beethoven.

Ell es casà amb una noieta que conegué a Puigcerdà quan ella tenia 14 anys i ell 26. S'anaven trobant i el seu casament fou el 27 de desembre de 1891 amb la que tant estimava i estimà sempre, la Clara Noble. En tornar del viatge

de noces a Itàlia s'aposenaren al núm. 2 del carrer de Llúria i allí nasqué el seu primer fill que va ésser una noia a la qual batejaren amb el nom d'Helena. Després en vingueren 12 més.

Joan Maragall va patir un tràngol que sempre el recordava quan junt amb la seva dona, els pares i els germans estaven a la llotja núm. 7 de la platea del Liceu quan esclatà la bomba famosa que va produir 20 morts a la sala.

El gener de 1902 va publicar un article al "diari d'en Brusi". El sentiment catalanista que l'hi reportà que el processessin i semblà que l'empresonarien però no va estar així. La seva causa va estar sobreseguda i no l'hi passà res. En cosa de dos anys perdé a dos persones que l'estimaven molt. El seu pare que morí l'any 1900 i el seu amic Manyé i Flaquer, director del "Diario de Barcelona" en el qual havia fet

possible que Maragall digués moltes de les coses que havia dit. També va perdre la seva mare al començament de 1903. Aquests esdeveniments l'hi afectaren molt al seu estat d'ànim i decidiren la seva família i el doctor Robert que anés a passar unes setmanes sol al balneari de Cauterets cosa que ell va fer i que l'hi anà molt bé per la seva salut.

Acabem la seva curta biografia l'any de la seva mort, el 20 de desembre de 1911. Va ésser assistit en els últims moments donant-l'hi la comunió i l'extremunció de part del pare Miquel d'Esplugues, molt amic d'ell.

**Joan Maragall
i Gorina era
poeta, escriptor,
traductor,
comentarista de
premsa, etc...,
però no el que
volia el seu pare
que fos,
un continuista
de la indústria
tèxtil que tenia
la seva família.**

Pere Terrado

La construcció de l'església d'Alguaire al segle XVIII (1)

Actualment es parla de construir un nou temple per a l'església parroquial de la vila d'Alguaire, ja era hora, atès que l'actual és impresentable. A gairebé totes les poblacions un dels elements arquitectònics per a poder ensenyar als visitants, turistes i per satisfacció dels mateixos veïns és el temple parroquial, ja sigui d'estil romànic, gòtic, renaixentista, barroc, neoclàssic, modernista, o de disseny actual, a tot arreu menys a Alguaire que gairebé hom s'ha d'amagar o passar de llarg, perquè la gent de fora no vegi el pegot que és l'edifici de l'església parroquial, per la desastrosa reconstrucció que en el seu moment hom en va fer. Per tant alegrem-nos-en. De tota manera aquesta mena d'obres no van gaire de pressa, sempre hi ha problemes de finançament, retards, etc. L'actual església, de quan es va començar a fer les primeres gestions per fer-la nova fins que van començar les obres van passar 40 anys, tal com veurem.

La primera notícia que tenim referent a la intenció dels vilatans d'Alguaire de voler construir una nova església parroquial, la trobem el 15 de juny de 1734 en una sol·licitud que els regidors de la vila van fer a la priora del monestir de Nostra Senyora d'Alguaire, perquè com a senyora temporal i jurisdiccional de la vila autoritzés la universitat, particulars persones, terratinents i conreadors de terra a imposar-se la contribució

o paga d'un trentè, és a dir una trentena part de la collita, durant un termini de sis anys o sis collites, que voluntàriament volguessin, sobre tots els fruits 'que es cullen i Déu dóna'. El motiu era per reparar o reedificar i adornar l'església parroquial atès que amenaçava ruïna i estaven en imminent perill tant els celebrants com els fidels que acudien al culte diví.

Actualment es parla de construir un nou temple per a l'església parroquial de la vila d'Alguaire, ja era hora, atès que l'actual és impresentable.

El 10 de juliol la Priora d'Alguaire interrogà l'arrendatari del cobrament el delme de la Baronia d'Alguaire Francesc Navarro i Mas, de 38 anys, resident a Barcelona, sobre aquesta qüestió, el qual li confirmà que l'església realment estava en molt mal estat i que calia reparar-la o reedificar-la i que la millor manera de pagar les obres era amb la imposició d'un trentè durant sis anys. Cinc dies després el 15 de juliol la priora que aleshores era madona Baptista de Sabater donà llicència per poder imposar-se dit trentè,

amb la condició que s'apliqués a les collites després d'haver-ne tret el delme que corresponia al monestir¹. Com es pot veure hi estaven tots d'acord ja que allò que digué l'arrendatari del delme era el mateix que digueren els regidors de la vila.

Naturalment, en aquestes preses de decisions alguna influència hi devia tenir la Comunitat de Preveres d'Alguaire, que aleshores estava formada per fra Pere Joan Moret, prevere, que era el vicari perpetu, recordem que a la nostra vila el càrrec de vicari era equivalent al de rector, el qual era nomenat per la priora del monestir de Nostra Senyora d'Alguaire i confirmat pel bisbe de la diòcesi. També en aquella època formaven part de la Comunitat de Preveres: Joan Mulet, Pere Jou, Agustí Alemany, Francesc Miranda, i segurament un parell més el nom dels quals no ens consta, que eren preveres i beneficiats de l'església d'Alguaire.

Fem un salt en el temps de prop quaranta anys, en el qual es degué d'anar madurant el procés, i ens situem a finals de 1772 primers de 1773, en què es van posar mans a l'obra. Prèviament, naturalment es degueren de fer els plànols per l'arquitecte, del qual però no n'hem sabut trobar-ne el nom, però Francisco de Zamora² diu que el disseny fou aprovat per la *Real Academia de San Fernando*. Efectivament, entre el mes de desembre de

1772 i el mes de març de 1773, tots els caps de casa d'Alguaire atorgaren escriptures d'apoderament a favor de Josep Nadal i Mor, Francesc Moix, i Francesc Gelet, tots tres pagesos, amb les quals els facultaven per: poder crear en nom d'ells la imposició o càrrec d'un vint-i-quatrè, per tot el temps que durés la construcció de l'església, i així mateix totes les facultats per a dur a terme o fer efectiu dit 24è., com subhastar l'arrendament o arrendaments per al cobrament del vint-i-quatrè, etc.; per contractar o arrendar les obres de construcció de l'església al constructor o mestre d'obres pel preu que consideressin més beneficiós; per poder pactar amb el monestir la quantitat amb que hi havia de contribuir, ja que sembla que hi estava obligat amb la *'quarta dècima'*; per poder comparèixer davant dels tribunals; atorgar cartes de cobrament i pagament, i en general tot allò inherent a la construcció de l'església. Totes les escriptures se signaren amb la presència i consentiment del batlle Erasme Sabater. Val a dir que les escriptures d'apoderament atribueixen la destinació de l'import obtingut amb el vint-i-quatrè, a més de la construcció de l'església, a la construcció d'un orgue per a l'església, recordem que hi havia un organista per tocar a les grans solemnitats, festivitats, i misses cantades.

Fem un parèntesi per remarcar les importants diferències que hi havia entre la llicència que demanaren a la priora d'Alguaire l'any 1734, i allò que realment s'imposaren el 1773. Tal com hem vist sol·licitaren de poder carre-

gar-se amb un trentè però devien de veure que no en tenien prou i optaren per auto aplicar-se un vint-i-quatrè que resultava haver de pagar bastant més. Passant-ho a percentatges perquè sigui més entenedor veurem que el 30è. és equivalent a un 3,45%, i el 24è. a un 4,35%, i la diferència entre aquests percentatges representa un increment del 26%.

Altra de les condicions que demanaren era que la duració de la imposició fos durant sis anys o sis collites, i finalment s'aprova que fos vigent mentre duressin les obres de l'església, la qual cosa també representà una nova addició a la càrrega, ja que les obres duraren com a mínim tres o quatre vegades més del temps que en un principi tenien previst.

I la tercera, més beneficiosa, és que inicialment la imposició s'havia de fer sobre tots els productes que es collissin, però finalment només s'aplicà sobre el gra d'espiga com el blat, l'ordi, la civada, el sègal, el *carraó*, el segalós, i *civadós*. Tal com es veu s'aplicà sobre els cereals; els quatre primers no necessiten cap explicació per saber de quins cereals es tracta, en canvi els tres darrers poden presentar alguna dificultat per això ens hi entretenim una mica. El *carraó* fent una breu recerca hem trobat dues respostes diferents: una que diu que era una barreja de forment i sègal, i una altra que podria ésser el cereal que el diccionari anomena carragó, que diu que és una mena de blat però més bast, de més baixa qualitat; el segalós es una barreja de blat i sègal; i el *civadós*, suposem que era una mescla o mestall d'ordi i civada.

També cal dir que la imposició era tipus personal i no territorial, és a dir, que els que tinguessin terra fora del terme d'Alguaire, també havien de pagar sobre el gra que hi collissin, i tant si era d'horta com de secà.

El dia 25 de març de 1773, els tres procuradors Josep Nadal i Mor, Francesc Moix, i Francesc Gelet, pagesos d'Alguaire, constituïren davant del notari d'Alguaire Vicent Ribé i Font, el vint-i-quatre amb les predites condicions. Hi foren present de testimonis Joan Brunat, organista, i Josep Roigé, menor, paleta de Lleida. Dels tres constituents només sabia signar Francesc Gelet, per als altres dos signà el testimoni Brunat. En aquesta escriptura argumentaren la necessitat de la construcció de l'església dient que la capacitat de la que aleshores hi havia, degut al creixement de la vila, només hi cabia una tercera part del poble la qual cosa impedia a la majoria de poder assistir a complir els preceptes de l'església a l'hora que els fos més favorable, que era la missa matutina, amb perjudici de les seves feines en haver d'anar-hi més tard. Tampoc no podien assistir a les funcions públiques i sagrades de les grans solemnitats.

El mateix dia 25, a continuació de l'anterior, els tres procuradors atorgaren l'escriptura d'arrendament del cobrament del vint-i-quatrè a favor de Josep Borràs i Giné, pagès d'Algerri. L'arrendament es va fer mitjançant encant o subhasta per un període de quatre anys o quatre collites. El vint-i-quatrè com a càrrega impositiva s'havia d'aplicar sobre la collita del gra

en el tercer lloc d'extracció; el primer lloc l'ocupava el delme, el segon el terratge, i el tercer el vint-i-quatrè. L'arrendatari havia de pagar-ne l'import amb nou pagues iguals durant tres anys, la primera per sant Miquel el 29 de setembre, i les altres dues al dia 29 dels mesos de gener i març, de cada any. L'adjudicació es va fer pel preu de 6.000 lliures.

Al mes següent, concretament al 15 d'abril de 1773 es va atorgar el primer contracte de construcció de l'església, diem el primer perquè al cap d'un mes concretament al 16 de maig de 1773 se'n va signar un altre, tal com anirem veient va ésser la primera ensopegada d'altres que posteriorment vindrien. Les diferències entre els dos contractes que hem trobat són: primer amb el mateix contractants; segon amb la quantitat d'obra feta per avançat per poder cobrar; tercer amb els terminis de pagament, i quart amb els fiadors. Vegem però, amb més detall què deien aquest contractes. D'entrada direm que tots els contractes públics o semipúblics s'atorgaven mitjançant encant o subhasta, remarquem els tots per no haver-ho de repetir a cada contracte que examinem.

Al primer contracte els contractants per part de la vila i en representació de tots els particulars, o caps de casa foren els tres comissionats o apoderats ja citats anteriorment: Josep Nadal i Mor, Francesc Moix, i Francesc Gelet; per part o com a constructors o mestres d'obres foren: Mateu Pedrerol, paleta, natural de Barcelona i veí d'Alguaire, i Isidre Roigé, paleta, natural de Lleida i

veí de Fraga, en nom del qual actuà com a procurador o apoderat el seu pare Josep Roigé, paleta, de Lleida. En canvi, a la segona contracta s'atorgà la construcció de l'obra de l'església, només, al mencionat mestre d'obres Mateu Pedrerol.

La segona diferència era una clàusula que no figurava al primer contracte, la qual consistia en què el constructor, per poder cobrar qualsevol de les pagues bimestrals establertes, havia de tenir obra avançada o invertit

El 15 d'abril de 1773 es va atorgar el primer contracte de construcció de l'església, diem el primer perquè al cap d'un mes concretament al 16 de maig de 1773 se'n va signar un altre

o a l'església en la quantitat de 400 lliures superior a la quantitat que es pretenia cobrar. És una clàusula importantíssima ja que serví posteriorment per reclamar i rescindir la contracta.

La tercera diferència és en el termini dels pagaments de l'obra feta: el primer diu que l'obra s'havia de fer en el termini de sis anys, i s'havia de pagar amb sis pagues anuals iguals, i cada anualitat dividia en tres terços, o tres quadrimestres pagadors cadascun dels quals el 29 de setembre, el

29 de gener i el 29 de maig, de cada any. El segon també diu que l'obra s'haurà d'acabar en el termini de sis anys, però el pagament de l'obra s'havia de fer amb set anys, cadascuna de les sis primeres anualitat iguals i la darrera amb 500 lliures més; i cada anualitat es fraccionaria amb sis pagues bimestrals. És a dir 2.000 lliures cadascun dels sis primers anys i 2.500 el darrer i setè any.

I la quarta diferència es relativa a les fiances, al primer contracte hi apareixen com a fiadors: Andreu Pedrerol, i Francesc Carbonell, fadrí, ambdós paletes, naturals de Barcelona i veïns d'Alguaire, i Josep Roigé, i Josep Roigé i Barrahondo, paletes, de Lleida, el primer pare i el segon germà de l'Isidre Roigé contractant. Al segon contracte només hi apareixen els mencionats Andreu Pedrerol, i Francesc Carbonell, fadrí. Segons es veu el segon contracte es va fer per separar els Roigé de la contracta, no sabem si per iniciativa pròpia o d'altri, però tots hi degueren estar d'acord en acceptar signar una nova escriptura.

Totes les altres clàusules contractuals foren pràcticament exactes en ambdós contractes, per exemple: que el constructor podia fer ús de l'aigua i la llenya del terme d'Alguaire que necessités per a l'església; o la cessió de les despulles de l'església vella però només la pedra, la teula i l'argamassa; o que el cost de l'obra de l'església que en total havia d'ésser de 14.500 lliures. Avancem per dir que acabà costant-ne moltes més.

Respecte a la construcció, i els elements constructius, tots

dos contractes diuen el mateix. Comencen dient que els constructors hauran de bastir l'església al paratge que els comissionat diran, que serà contigu l'església, aleshores actual. La pedra havia d'ésser la millor que es trobés al terme de la vila d'on dirien els comissionats igualment la grava i l'arena; excepte la pedra blanca per a determinats llocs que havia d'ésser de Pinyana.

A finals de 1773, amb data 18 de desembre, es va demanar permís al bisbe de Lleida, que aleshores era Joaquim Antoni Sánchez i Ferragudo, per tal que donés permís per a l'enderrocament de l'església vella, per poder construir la nova al mateix lloc, i prèviament autoritzar, naturalment, el trasllat del Santíssim en un altre lloc que decidiren que fos a l'antic anomenat Sant Hospital restaurant-lo decentment per a tal allotjament. El dia següent, 19, davant d'aquella petició, la primera cosa que féu el bisbe, per mitjà del seu secretari de cambra, va ésser demanar al rector, en aquell temps, vicari perpetu, que n'informés.

Al cap d'uns dies, el 29 del mateix mes i any, fra Francesc de Barassona, prevere i vicari perpetu, envià l'informe demanat, en el qual resumidament deia: que l'església projectada tenia "visos" pretensions de catedral, la qual per adornar-la farien falta més de 25.000 lliures, i atenent la riquesa de la vila, no veia prou clar si s'acabaria, i donada la llarga duració que preveia de les obres no era partidari d'enderrocar l'església d'entrada i traslladar la Reserva a l'Hospital, per no reunir condicions. Ell proposà, no sabem

si hi intervingué tota la Comunitat de Preveres d'Alguaire, ja que ell sol signà la lletra, que s'aprofités l'església vella mentre es pogués, de moment que es fes una paret a l'entrada del creuer de l'església actual, és a dir que s'escurcés, i s'hi posés provisionalment l'altar major, per continuar dient-hi missa, amb la qual cosa conservaria les quatre capelles laterals existents, i enderrocar, només, de moment, el capçal de l'església format pel presbiteri i les capelles

A finals de 1773 es va demanar permís al bisbe de Lleida, per tal que donés permís per a l'enderrocament de l'església vella, per poder construir la nova al mateix lloc

laterals, a més del creuer, per poder construir al darrere el capçal de la nova església format amb els mateixos elements, però més grans. Sembla que això fou el que s'aprovà, ja que es va començar a construir l'església nova al voltant de la vella que continuà escurçada fent servei a l'interior de la nova que s'anava edificant.

El dia 20 de gener de 1774 tornà a escriure fra Francesc de Barassona, vicari perpetu, al bisbat, on diu que de moment no es tocaria res de l'església vella tot i començar les obres fins que el Bisbe hi anés a fer la Visita Pastoral com tenia previst de fer-la a

finals d'abril o primers de maig, i que llavors s'acabaria de decidir. Anticipem que, pel motiu que fos, la Visita Pastoral s'ajornà, i el 4 de juny de 1774 els membres de l'Ajuntament, que aleshores eren Francesc Giró, batlle, Josep Soldevila, i Josep Sabater, regidors, que ja hem vist anteriorment, Jaume Arjó, i Josep Morguí, diputats, i Josep Castanyon, síndic procurador, i els tres comissionats que ja coneixem: Josep Nadal, Francesc Moix, i Francesc Gelet, demanaren al bisbe que concedís llicència per demolir la capçalera de l'església vella, previ aixecament de la paret a l'altura del creuer, anteriorment mencionada, per poder continuar les obres, ja que tenien els fonaments fets a nivell de paviment, i necessitaven la pedra per poder continuar les obres, en cas contrari s'haurien de parar. Sembla que el permís fou concedit, ja que les obres, més o menys lentament, continuaren.

El dia 23 de febrer de 1774, hi va haver una important reunió per acordar la participació monetària en la construcció de la nova església parroquial d'Alguaire, del monestir de Nostra Senyora d'Alguaire, traslladat d'Alguaire a Barcelona, la priora i religioses del qual eren senyores temporals de la vila. Es reuniren de part de la vila: Francesc Giró, batlle, Josep Soldevila i Josep Sabater i Gonsales, regidors, Francesc Solanes, síndic procurador, i Pere Jaume Sitjar, síndic personer, i els mencionats comissionats, ja coneguts: Josep Nadal i Mor, Francesc Moix, i Francesc Gelet; i de part del monestir hi assistí com a procurador Ramon Torres, pagès, del poble d'Ossó de Sió, aclarim que aquest Torres tam-

bé era l'arrendatari del delme del monestir de tota la Baronia d'Alguaire, reunits en una sala de la casa del Comú o Universitat de la vila d'Alguaire, els quals manifestaren que per evitar plets, amb la consegüent pèrdua de diners i ajornament de les obres, calia arribar a un acord.

Els primers, els regidors i comissionats argumentaren que la Priora i Convent del monestir com a senyores de la vila tenien la responsabilitat de finançar o construir una església per als vilatans, atès que cobrava els delmes i primícies, i que no hi havia cap llei, ni dret consuetudinari, que digués que havia d'anar a càrrec dels regidors i dels particulars d'Alguaire el cost de la construcció de l'església.

El segon, l'apoderat del monestir deia que no calia fer una església nova, que només calia donar-li més longitud a l'existent per tal que tingués més cabuda, la qual cosa només pujaria a 5.000 lliures, i a més que també hi hauria de contribuir el Capítol de la Seu de Lleida a prorrata del delme que rebia d'una part de la terra del terme d'Alguaire, i que els particulars també havien de contribuir a les obres manuals i el carreteig de materials, amb els seus carros i animals, i que el monestir tenia moltes obligacions i obres començades a més del manteniment decent del monestir per fer front a una església nova

que només precisava de més capacitat, segons ell.

Els regidors i particulars replicaren que si bé es veritat que ampliant l'església actual se solucionaria el problema de capacitat però només temporalment, ja que tal com creixia la població al cap de pocs anys es tornaria a plantejar el problema d'haver-la d'engrandir per la insuficiència de cabuda, per tant per no trobar-se amb aquest problema, i a més, fer l'església al seu gust proposaren que si el monestir els donava una quantitat proporcionada, els regidors i particulars es farien càrrec del cost total de les obres.

El monestir, digué que volia complaure els regidors i particulars d'Alguaire, i per evitar plets d'una i altra banda, i per mantenir la pau, quietud, i bona harmonia entre Senyores i Vassalls finalment ambdues parts.

Acordaren: que el Monestir donaria per a la construcció de la nova església parroquial 3.700 lliures, pagadores a raó de 500 lliures cada any, a partir del moment en què entrés en vigor el nou contracte d'arrendament del delme de la Baronia d'Alguaire, fins a completar les 3.700 lliures; el pagament es faria al temps de cobrar-ne les terces de l'arrendament, això vol dir que les 500 lliures es pagarien o cobrarien dividides en tres pagues anuals. També es comprometé el Monestir que si s'incrementava el preu

de l'arrendament del delme de la Baronia d'Alguaire, augmentaria la quantitat anual a pagar en la mateixa proporció que aquest hagués augmentat, no per donar més diners si no per escurçar el temps total de pagament de les 3.700 lliures. Per la seva part els Regidors i Particulars d'Alguaire eximiren al monestir del pagament de tota altra quantitat per a la construcció de l'església. Finalment digueren que si les obres de l'església es paraven o suspendien, també se suspendrien els pagaments de l'aportació del Monestir, i que en reprendre les obres es reprendrien els pagaments. Val a dir que les obres estaven pendents d'aprovació ' amb l'esperança que la Reial Audiència del Principat de Catalunya'. Hi assistiren de testimonis Joan Brunat, organista, i Josep Armingol, o Ermengol, cirurgià, veïns d'Alguaire.

Aquesta aportació del Monestir de 3.700 lliures per al finançament de les obres, representa que contribuïren sobre el cost inicial de les obres, parlem de cost inicial perquè més endavant veurem que va costar molt més d'aquest primer pressupost, de 14.500 lliures, fou poc més d'una quarta part, concretament el 25,52% d'aquest primer pressupost, per la construcció pelada.

Bé, fins ací la primera part de l'estudi sobre la construcció de l'església, continuarà en els propers números.

1. ARB (ACA). GPC. Reg. 662, lligall.

2. *Diario de los viajes hechos en Catalunya*, de Francisco de Zamora, a cura de Ramon Boixareu, Curial, Barcelona, 1973, p. 243.

Altres fonts per a l'elaboració d'aquest article, manuals notarials de Vicent Ribé i Font, anys: 1772, 1773, i 1774.

La padrina de cal Pallot

Ramon Moncasi

A vui parlem d'una padrina que alguns veïns del poble podeu recordar. Com llegiu a la capçalera, la padrina és la de "cal Pallot". I tornem amb els mots que portaren elles quan es casaven ja que aquesta padrina no era de cal Pallot sinó que ella provenia de la família de cal Dama de la casa on visqué de soltera amb els seus pares i germans al carrer Calvari. Allí va néixer a la primavera del 1902 concretament al mes d'Abril.

Allí es crià amb els seus germans que varen ser vuit. El Fausto, la Treseta, la Maria, el Ramon, el Josep, el Camilo, el Juan i ella, la Dolores. Es clar que amb una família així tan llarga en quan s'anaven fent grans es tenien que espavilar. Ella va treballar a la fàbrica com moltes dones del seu temps però en conèixer aquell noi de cal Pallot ella se n'enamorà i es casaren l'any 1921 quan ella tenia 19 anys.

Fruit d'aquell matrimoni nasqueren dos fills que degut a l'epidèmia que hi hagué al poble de xarampió se l'hi moriren els dos en pocs dies de diferencia. A títol de curiositat direm que aquesta epidèmia de xarampió ocasionà la mort de prop de cinquanta infants en un any i per això es recorda aquí al poble l'any del xarampió i que algú sap els motius de per què només va passar a Alguaire i als altres pobles del voltant no.

Bé, després de cinc anys, diguem-ne a l'atur, varen venir

els tres fills que tots coneixem. La Pepeta que està casada amb l'Adrià que es de Vallfogona de Balaguer, després la Ramona que es casà amb el Tonet del Català d'Almenar i el Jaume que es va casar amb la Francisca que va venir d'Andalusia. El seu espòs hem dit que era de cal Pallot i es deia Jaume Planes i Rovira i era el pintor del poble. No hi havia cap casa que ell no hagués pintat. El nom complet d'ella era Dolores Giró i Roma. Els seus pares eren el Fausto i la Malena. Ella va poder conèixer els seus nets que eren la Marina per part de la Pepeta, la Tresina i la Ramona per part de la Ramona, i la Dolores, la Magda i de part del Jaume, l'únic net que no va conèixer va ésser el Jaume que

naixé després de morí ella.

La vida matrimonial fou com la de moltes dones pageses d'aquell temps essent una dona molt lluitadora i donà exemple d'una gran mare que va saber cuidar als seus fills encara que la salut de vegades no li acompanyà massa.

Després del resum de la vida d'aquesta padrina sols ens queda dir que ella morí l'any 1967 a la casa del carrer Portal núm. 22.

A la fotografia que acompanyem es pot veure a la padrina la Dolores, el seu espòs el Jaumet, les dos filles, la Pepeta i la Ramona i el fill, el Jaumet.

La pròxima padrina serà la de cal...

Oliveres, olives i oli d'oliva

Ismael Boj Gil

Jubilat

Ex-exportador d'oli d'oliva i orujo

Alguaire, vila propera a Lleida (Segrià), ben comunicada per carretera i amb les altres tres províncies; i podem afegir-n'hi una de principal que ens porta fins a la veïna França. Això ens dóna, sens dubte, una idea de la importància que te el poble d'Alguaire.

Però no vull parlar de la seva situació, sinó de les oliveres que fa uns anys es cultivaven. També de les olives i del oli d'oliva que tenia una gran importància a tot el terme d'Alguaire. M'agrada pensar en la gran vista que devia tenir la verdor dels conreus, si tenim en compte que les oliveres no perden mai les fulles perquè es un arbre perenne: es manté sempre igual.

Crec que seria bo dividir l'article en 3 parts. Primer, parlant únicament de les oliveres; segon, fent menció a les olives; i per últim, un tercer, exclusiu per l'oli d'oliva que en definitiva és el producte final i el que tenim sobre la taula.

Sempre es parla molt de l'oli d'oliva, però poques vegades del seu arbre, que és el que el produeix i el que s'ha de tenir en compte perquè la seva arrel ve de molt lluny. Es parla de que si eren els fenicis, els grecs o els turcs, però el cert és que prové de l'Àsia. Com a fita inicial podria fixar-se a l'any 6.500 a.c., on fent unes excavacions es trobaren àmfores, copes, olles i d'altres

objectes per guardar líquids, els quals tenien unes figures gravades i que els arqueòlegs varen considerar que aquells dibuixos representaven uns arbres i unes persones que collien un fruit i d'altres que agenollats a terra plegaven o recollien el mateix fruit i el posaven en cabassos.

Les oliveres es poden considerar mil·lenàries. A les illes balears tenim una bona mostra de les oliveres centenàries, però no es fàcil conèixer l'antiguitat d'aquestes. Però l'important és que avui encara es poden collir olives i fer-ne oli, que és molt bo. Vet aquí la importància de les oliveres i del seu cultiu.

Per què a Alguaire ja no en queden o se'n veuen tant poques? Doncs perquè han canviat

el cultiu per poc rendible; i al promocionar la fruita fresca es produeix un canvi substancial, sempre en benefici del pagès que ha de mirar allò que li convé tenint en compte demanda i esforç.

Ara bé, com que tot canvia, resulta que el producte final obtingut ara està de moda i se'n parla molt, i, com el seu consum gira per tot el món, el preu de l'oli augmenta i allò que fa temps semblava poc rendible ara es desenvolupa a passes de gegant. Mirem una mica l'entorn d'Alguaire i podrem veure algunes plantacions d'oliveres noves i fet que demostra clarament que pot tornar a tenir la importància d'anys enrere.

Fent referència a la importància de l'olivera podem dir que

Jesús el Natzarè ja en feia ús en la seva època, a més a més tenia el costum de reunir-se amb els seus apòstols al "Monte de los Olivos", on passaven hores i hores tots plegats i ell els explicava les seves doctrines sota els olivers. Per què va escollir les oliveres? Doncs, en principi, per l'ombra (tenint en compte que les oliveres sempre tenen les fulles verdes tot l'any); en segon lloc, crec que hi havia d'haver algun pastor amb el seu ramat impacient per menjar-se unes fulles fresques, en tercer

lloc, potser quan les olives són negres (és a dir ben madures) es poden menjar directament de l'arbre, i algun apòstol aprofitava el moment per menjar-ne alguna que són molt energètiques i de bon aliment.

El pròxim article serà exclusiu de les olives, sempre que la direcció trobi interessant parlar d'aquest tema, i així podríem seguir fins a completar els tres temes: les oliveres, les olives i l'oli d'oliva.

La Plataforma AlguAIRE.NET a la fira de la figa

La plataforma AlguAIRE.NET va participar a la Fira de la Figa amb l'objectiu d'informar i sensibilitzar els visitants de la fira sobre els efectes nefastos i devastadors d'una mala gestió dels residus com la que es porta a terme a les plantes de compostatge del Pla d'Alguaire. Durant els tres dies de la Fira de la Figa, els visitants de l'estand de la plataforma podien comprendre les dimensions del problema que afecta Alguaire i les rodalies a través dels sentits.

Així doncs, el recorregut sinestèsic permetia als assistents:

1. Valorar els efectes de la contaminació mediambiental mitjançant un vídeo que contenia una reflexió sobre els tipus de residus que arriben a Alguaire. Concretament, els residus que hi arriben són metalls, plàstics, vidres, productes químics, residus industrials, etc., els quals no s'adeqüen a la finalitat de les plantes de compostatge, que és tractar residus orgànics.
2. Ser conscients del perill que suposa per a les terres de conreu utilitzar com a fertilitzant el producte de

les plantes de compostatge que no tracten residus orgànics. S'alertava els visitants d'aquest perill mitjançant l'observació de mostres de compostatge recollides al pla d'Alguaire (en aquestes mostres es podia observar, tocar i olorar la pudor que desprenia el conjunt de metalls, plàstics, materials químics, etc.)

3. Llegir el recull de premsa que s'exposava a l'estand, gràcies al qual es constatava el rebuig i les mobilitzacions d'altres pobles que comparteixen una problemàtica similar a la d'Alguaire, i també es coneixia la negligència del Departament de Medi Ambient a l'hora de concedir llicències mediambientals i de controlar el procés de compostatge que es realitza a Catalunya.

Finalment, la plataforma presentava, mitjançant pòsters, alternatives de reciclatge respectuoses amb el medi ambient, i els visitants podien anar cap a casa sense el regust del producte de les plantes de compostatge amb una bossa d'herbes aromàtiques i caramels de mel. És important

destacar que els assistents van expressar el seu malestar davant la problemàtica que Alguaire pateix des de fa temps tot signant uns fulls de denúncia. Al mateix temps, les autoritats van expressar el seu interès pel tema i van sol·licitar que se'ls informés per escrit d'aquesta problemàtica mediambiental. Esperem que aviat la pudor i la contaminació es puguin considerar part d'un capítol tancat en la història d'Alguaire.

La Llar de Jubilats

Aquesta vegada, parlem d'un tema un mica trist. En reconeixement per aquelles persones que es troben amb la situació del que volem fer una mica de recolzament. Benauradament, no son molts, però el que es troba en aquesta situació, be, es mereix que ho tinguem en compte.

Volem fer una mica de ressò, en vers a aquelles persones que d'una manera, o d'una altra, necessiten el reconeixement de la societat. (que som tots) Es lo trist de veure a aquelles persones que han perdut la seva autonomia, mental o física, fins inclòs les dos coses, quant les veus amb la mirada perduda, et miren i no saben qui ets, els preguntes i no saben que contestar. I es que els ha caigut la ment dintre d'un pou sense fons. Persones que els has conegut plenes de vida amb la ment clara, i ganes de viure. Aquesta situació es molt trista, quan veus que poc a poc van mancant les facultats de parlar, de pensar, i no poder-se valer per si mateix.

Pensem que, es un error de no voler parlar d'aquests temes, i parlar d'aquests temes no vol dir tenir-los llàstima, ni compassió, si no tot el contrari, els tenim que estimar, i fer tot lo possible per que no se sentin apartats de la societat, visitar-los a les residències, o allà on siguin. Per ells a lo millor no tenen ni la facultat d'agrair-lo, però la satisfacció que un mateix

sent es mes que gratificant, només de pensar que en aquest mon només hi som de passada, i mai sabrem el que el destí ens te preparat.

No voldríem deixar d'esmentar a aquelles persones que estan impedides físicament, però si que tenen memòria i facultat de raonar, de parlar, de sentir, i de portar una conversa, se els te que anar-los a veure, i parlar amb ells, sempre que vulguin, o es deixen, mai obligar-los a res.

La gran majoria ho agraeix, i la societat complirem amb un deure que el dia de demà, ens ho deuran a nosaltres.

I ja ni ha prou de moment, de temes tristos. Quant surti aquest Cercavila, segurament ja s'haurà posat en marxa noves activitats, portades a terme pel col·lectiu Sol de Ponent, tenen ganes de fer coses amb la gent gran, i han vingut a demanar col·laboració, i la gent gran, no solament socis jubilats, si no tots els qui vulguin

participar, perquè aquesta entitat es del poble i per al poble sense discriminacions, i d'aquesta manera creiem fer una bona feina, i sempre diem el mateix, entre la experiència de la gent gran i la força de la joventut, podem fer un llarg camí.

La primavera

Mª Gloria Nadal

Quan arriba la primavera, amb aigua, sola i prats verda
es el nord un paradís, a on es recreen la vista.
Estem en l'Espanya humida, amb meravelles de colors,
les vaques, cabres i vedelles, pasturen per les planes i muntanyes
i fins l'herba dona olor, abans feien palles d'herba
que guardaven per l'hivern
ara fan paques rodones, estan més modernitzades
Amb tot el paisatge de gespa que la naturalesa ha donat,
I entre una cosa i altra estem ben enverdolats.
El color verd relaxa la vista, els nervis i la tensió,
També es el de l'esperança, ningú esta desesperat.
Estem en la costa verda, Gijón es la capital.
Segons diuen els nortins, Nostre senyor quan va fer marxar
A Adam i Eva del paradís. Cap al nord que els va fer anar
Perquè era el lloc millor, per a que no els faltés res
Aquí havia de tot.
Menjaven molta boronya (pa de panís) també feien farrapes (farinetes)
Per l'hivern molt calent, tenien moltes castanyes
que es feien uns bons tips, després es bevien la sidra per a poder-les pair.
La favada asturiana (mongetes) famosa per tot el món,
i quan les fan amb cloïsses, no se les menja qui vol,
coques amb farina d'escanda (cereal que s'assembla al blat)
Les carabasses i priescales creixen per la serra i les muntanyes
perquè ja molts abarses.
Les hortalisses i verdures creixen tendres i formoses
regades per les bromes.
Les vaques donaven làctics per això, no els calia patir,
també tenia eucaliptus, per si es posaven malalts,
que fan una olor molt bona i son uns arbres molt alts.
De fred tampoc es passava, pues tenien molt carbó,
que es lo que més calenta amb un dia de fred i focs,
sequera tampoc n'hi havia, l'aigua sempre anava a doll,
i l'herba dels prats creixia dels peus fins als genolls.
Eva estava molt contenta, no podia demanar més,
el que vam deixar endarrere, només era el borrador,
ni es podia comparar amb tot lo que aquí hi ha,
n'hi ha tanta pompa i verdor, ara si que hem millorat,
amb tanta preciositat, i donem les gràcies a mi que en comptes de perdre hem guanyat.

Cançó nova dels segadors

Mª Gloria Nadal

Segadors de Catalunya
aprenem-ne de segar.
Que venen de terra llunyà
i us volen enganyar.
Cada un d'ells és cap de colla,
No sent ordres ni parers,

I passa a matadegolla
sense que els deturi res.
Vinga l'eina i a la feina.
Si algú cau que Déu l'ajut,
la segada començada...
Qui gemega ja ha rebut.

Poemes

Manuel Luque Moreno

Escrita el día 5 de Mayo de 2008

En el pueblo de Alguaire
se hacen muchas reformas,
las he visto yo
y también están haciendo un
campo de aviación.

De todo de eso nos alegramos
los que vivimos aquí,
porque para todos es bueno
y lo tengo que decir.

Yo de todo esto me alegro
y creo que también los demás,
lo digo porque lo he oído
algunas veces hablar.

Lo único que pido que sigan tal como van,
y lo hagan a su aire,
porque eso es una cosa buena
para el pueblo de de Alguaire.

Creo que esto que he escrito
a ustedes les gustará,
porque a mi si lo hubiera escrito otro
me hubiera gustado mucho más.

Ahora os doy las gracias por
si os llegara a gustar,
y que seáis felices
os lo digo de verdad.

Escrita el día 23 de julio de 1997

Al Sagrado Corazón
le han hecho unas escaleras.
que es mejor que no las subas
si es que tu te mareas.

Porque si subes arriba
luego, al bajar para abajo
si te da a ti un mareo
puedes acabar escalabrado.

Pero hay que aplaudir
al que ha mandado hacer las escaleras,
porque desde ellas se divisa
todo el pueblo y todas las eras.

Todos estamos contentos
de que haya escaleras,
porque así la gente
subirán cuando quieran.

Pero aquellos que se mareen
es mejor que no las suban,
porque pueden acabar mareados
como una uva.

Y estando tan mareados
se tendrán ellos que sentar,
y esperar que se les he que se les pase
para poderse marchar.

Así que yo les recomiendo
a los que vayan a subir,
cuidado, que si les da un mareo
ellos lo van a sentir.

Per dones amb ganes de viure

Mª Antònia Salamó
Traducció d'unes paraules de la
Mare Teresa de Calcuta

Sempre has de tenir present que la pell s'arruga,
el cabell es torna blanc,
els dies es tornen anys,
però lo important no es canviar.
La teva força i la teva convicció, no té edat,
el teu esperit es la plomall
de qualsevol teranyina d'aranya.
Darrera de cada victòria hi ha un altre desafiament.
Mentre estiguis viva, sentir-te viva,

si enyores el que feies, torna-ho a fer,
no visquis de fotografies grogues,
segueix encara que tots esperin que desisteixis.
No deixis que es rovelli el ferro que hi ha dins teu.
Fes que en lloc de llàstima et tinguin respecte.
Quan pels anys no puguis corre, trota,
quan no puguis trotar, camina,
quan no puguis caminar, fes servir el bastó
¡¡¡ Però mai..., mai... et detinguis!!!!

LA FOTO

Alguaire honora a Josep Lladonosa

ALGUAIRE ♦ Con motiu de la celebració del centenari del naixement del historiador Josep Lladonosa i Pujol, la població de Alguaire inaugura ayer una estatua levantada en su honor creada por la escultora Montse Vendrell, natural de esta localidad. Se trata de una pieza de hierro de grandes dimensiones en la que está esculpida la imagen del cronista de Lleida. Al acto asistieron el alcalde de la población, Antoni Pelea, y el hijo del historiador, Manuel Lladonosa.

► P. 16 SEBASTIÀ JOEJA

Alguaire recorda l'historiador Josep Lladonosa amb una escultura

[ALGUAIRE] Alguaire va inaugurar ahir a la plaça de l'Església un monument escultòric en memòria de Josep Lladonosa, just el dia en què es va complir el centenari del naixement de l'historiador. Desenes de veïns van acompanyar la família i les autoritats polítiques en l'acte inaugural, un dels més emotius dels organitzats en el marc de l'Any Lladonosa, que va arrancar el passat 11 de gener. Des de llavors s'han organitzat una quinzena d'activitats, entre exposicions i presentacions de reedicions dels seus llibres.

La Fi de Macot

Amb motiu del centenari de Josep Lladonosa, cronista oficial de Lleida, La Mañana regala la reedició de la novel·la *La Fi de Macot*.

La novel·la narra, que vivia en un temps i a les penyes de la Lleida medieval, d'una història d'amor i de guerra, amb un final que des de llavors ha estat llegit i relatat.

Gratis

laMañana

AYUNTAMENT DE LLEIDA

Diputació de Lleida

La Mañana presenta 'La Fi de Macot'

La novel·la de l'escriptor lleidatès Josep Lladonosa *La Fi de Macot*, acaba de reeditar-se i es presentarà oficialment el pròxim dijous, 21 de juny.

La reedició i presentació es porten a terme amb motiu de la celebració de l'any d'homenatge que es ret a aquest personatge de les Terres de Ponent, i a més a més s'inclou en el seguit d'activitats que contempla el programa d'activitats la capitalitat cultural.

L'acte, que tindrà lloc a les vuit del vespre a l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, ha estat organitzat amb la col·laboració del mateix i la Diputació de Lleida, el Patronat Municipal Josep Lladonosa i Pujol de l'Ajuntament

Reedició de la novel·la de Lladonosa. L.M.

d'Alguaire i LA MAÑANA. Després de la presentació, als assistents se'ls oferirà una copa de cava amb la qual podran realitzar un bris per celebrar l'esdeveniment.

A continuació, podran gaudir de l'actuació el grup musical PR Musics, que armenitzarà la resta de la vetllada.

LLEIDA	Casino 19:00 hores.	Carvena.
PRESENTACIÓ Presentació de la reedició de la novel·la <i>La Fi de Macot</i> de Josep Lladonosa. 19:00 hores. Institut d'Estudis Ilerdencs. 21 de juny 19:00 hores.	CUINA I COMERÇ JUST Taller de Cuina de Comerç Just. 19:00 hores. 16 de juny. A càrrec de l'Associació ARA. 19:00 hores. 19:00 hores. Presentació d'una sèrie de receptes i plats molt creatius per tal d'impulsar l'ús dels aliments de Comerç Just més enllà dels plats	LA FLORESTA IX TOUR MUNDIAL PER LA PAU INTERIOR Celebració de l'International Day of the Girl Child a càrrec dels Mossos d'Esquadra i l'Associació de Dones de Lleida. 19:00 hores.

Benach lloa a Alguaire l'historiador Lladonosa

● “Un dels cronistes més importants que han tingut mai les Terres de Lleida.” Així és com el president del Parlament, Ernest Benach, va presentar Josep Lladonosa en l'acte que clausurava ahir a la nit, la commemoració del centenari del naixement de l'historiador. Benach també va avalar el seu paper com a periodista, “agut i perspiciag i altament compromès amb Catalunya”, que va saber combinar la lluita antifranquista amb una “dissidència tranquil·la”, caminant sempre amb discreció, “sense fer soroll”.

L'Orquestra de Cambra i el Cor de l'Orfeó Lleidatà van posar el punt final a l'acte commemoratiu. La batuta de Pedro Pardo va despertar les primeres tonades de la *Serenata Nocturna* de Mozart, l'*Adagio per a cordes* de Barber, la *Serenata* d'Elgar i l'obra recentment estrenada per l'Orfeó Lleida 1707-2007, del compositor Josep Prenafeta i escrita per la poeta lleidatana Rosa Fabregat.

Abans del concert, els familiars més propers de l'historiador i persones estretament vinculades a l'Orfeó, van recordar la intensa relació que hi va haver entre l'entitat i el cronista lleidatà.

Moment de l'actuació que va oferir l'Orfeó Lleidatà ahir, a Alguaire. AMADÓ FORROLLA

Lladonosa

JOSEP SEGUES LLADONOSA / COMISSIÓ LLADONOSA / LLADONOSA

Dia sí dia també els diaris van plens dels actes que se celebren a la ciutat tot recordant el MESTRE. I és que com tots hem pogut llegir, el proper dia 28 de juny es compliran els cent anys del naixement de Josep Lladonosa i Pujol, nascut a la vila d'Alguaire l'any 1907. Dons bé, les famílies que portem el cognom Lladonosa / Lladonosa (que segons el

MESTRE hauria de ser Lledonosa que vindria de l'arbre lledoner) també ens volem sumar als actes de celebracions que les institucions lleidatanes i l'Ajuntament d'Alguaire han organitzat amb motiu de l'Any Lladonosa. Nosaltres, ho volem fer, amb una trobada de famílies que portem aquest cognom, a la vila d'Alguaire el proper dia 3 de juny. La diada diu-

menjera començarà a les deu del matí amb l'arribada familiar al Casal Bell Camp, on la senyora Olga Francí, alcaldessa de la vila, ens donarà la benvinguda, acte seguit sortirem cap a l'església a celebrar l'eucaristia. En sortir de missa, ballada de sardanes a la plaça de l'Església en què estrenarem la sardana *Recordant Lladonosa* composta pel mestre Tomàs Gil

i Membrado. En acabar la ballada, acte d'ofrena floral a la tomba on reposen les despulles del MESTRE... dinar de germanor i comiat de bones intencions.

Les fulles enrigides de l'arbre / Segur que amaguen també les llavors / Nosaltres volem cultivar-les / Perquè continuïn donant bons plans.

Exposició de fotografies de Josep Lladonosa a en el IES Josep Lladonosa

L.M. Josep Lladonosa de nauguró ayer una exposició de fotografies de Josep Lladonosa i pertencen a la eridana Ferreruela.

uio Mirada Soli-uestra pretende a los alumnos del ibre la labor que el Tercer Mundo s y personas que

llevan a cabo acciones humanitarias, como los oftalmólogos leridanos Rafael Ferreruela y Andrea Santellu.

El doctor Ferreruela fue el encargado de inaugurar la exposición junto con los responsables del centro educativo y de explicar a los alumnos su actuación en el país africano. La muestra estará expuesta en el instituto durante el próximo mes.

La muestra se inauguró ayer y estará expuesta un mes

Libre sobre Josep Lladonosa. L'Any Lladonosa va presentar ahir *Petita història de Josep Lladonosa*, que pretén apropar la figura de l'historiador als nens. M. MCNNÉ

L'apunt

Reedició de dos obres de Josep Lladonosa

● En el marc del centenari de J. Lladonosa s'han reeditat dos obres del lleidatà: *Història d'Alguaire* i *Carrers i Places de Lleida*. També ha tingut lloc la presentació de *Josep Lladonosa Pujol (1907-1990). Mestre, historiador i ciutadà*, dels escriptors J. Barrull i E. Vicedo.

ANY LLADONOSA FORMA PART DE LES ACTIVITATS DE LLEIDA, CAPITAL DE LA CULTURA CATALANA 2007

VA SER SENS DUBTE un home fet a si mateix. No era fàcil, a començaments del segle passat, créixer en un hospici i arribar a convertir-se en mestre pagant-se els estudis treballant com a fuster i, més tard, com a periodista. La seua curiositat pel món es va convertir

en l'afany de superació que el va portar a ser reconegut com el cronista oficial de Lleida. Ara se celebra el centenari del seu naixement amb una sèrie d'actes perquè la seua àrdua tasca no quedi relegada a l'oblit, en què s'ha pensat tant en els nens com en els adults.

Cent anys d'història

Josep Vallverdú pronunciarà aquest dijous la conferència inaugural dels actes del centenari del cronista de Lleida Josep Lladonosa, que inclourà actes com una exposició itinerant que culminarà a la tardor al Museu d'Història de Catalunya

R. BANYERES

[LLEIDA] "El meu pare em feia sentir que la Seu Vella, la ciutat i la història eren una cosa viva." És un dels records més especials i emotius que l'historiador i catedràtic de la Universitat de Lleida Manel Lladonosa Valllebrera guarda del seu progenitor, Josep Lladonosa. Potser el que el va impulsar a seguir els seus passos, reconeix.

Aquest 2007 se celebra el centenari del naixement del cronista de Lleida amb una sèrie d'activitats (vegeu el desglossament) a cavall de Lleida, la seua ciutat de residència, Alguaire, on va néixer i al morir va donar el seu llegat, i fins i tot Barcelona, capital en què va viure en els seus anys de joventut. Una efemèride, l'aniversari, impulsada pel Patronat Josep Lladonosa però en què s'han bolcat totes

PÚBLIC INFANTIL

Els actes de l'Any Lladonosa inclouen l'atansament de la seua figura als més petits a través d'un quadern didàctic

Manel Lladonosa Valllebrera, al costat de la llibreria que es conserva a l'Arxiu Lladonosa i que allotja des d'obres del seu pare fins a incunables.

les institucions i que s'ha convertit en un dels eixos de la Capital de la Cultura Catalana Lleida 2007. "Tenia una gran passió pel coneixement erudit, que barrejava amb un enorme entusiasme per un passat que veia molt viu i amb un gran afecte per Lleida, Alguaire i el país, que creia que devia construir-se." Així defineix Manel Lladonosa el seu pare, per a qui la importància de l'autor de la

Història de Lleida (1972-1974) es troba en el seu gran interès a "recuperar, estudiar i actualitzar el que s'havia escrit i el seu esforç per entrar en profunditat en la història de Lleida i els seus arxius, perquè fins llavors s'havia indagat poc". Una visió que comparteix l'escriptor Josep Vallverdú, que pronunciarà aquest dijous la lliçó inaugural de l'Any Lladonosa. Amics i col·laboradors des dels anys sei-

xanta, a part de prologar-li alguns llibres, Vallverdú també comparteix l'autoria de l'assaig col·lectiu *Lleida, problema i realitat (1967)*. "Era un gran treballador que va saber valorar els arxius de Lleida. Si sempre repetim el que ja ha dit algun historiador mai avançarem i ell va fer passos cap a endavant, entre d'altres, donant a conèixer la Lleida medieval." Una tasca relevant, però més si es té en

compte que tota la seua prolífica obra (més d'un centenar de títols) és fruit de la seua insaciable curiositat per un món que no li va posar les coses fàcils.

Amb només set anys es va quedar orfe de pare i va ser ingressat a l'Hospici i Casa de Misericòrdia de Lleida on va estar fins als 17 anys. Allà va aprendre l'ofici de fuster, que va exercir a Lleida i Barcelona als anys vint, tot i que la seua passió va

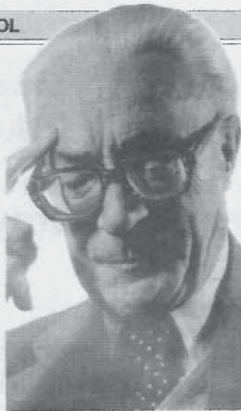
ser sempre la lectura i l'aprenentatge, per la qual cosa en el seu temps lliure la fusta deixava pas als llibres de qualsevol índole. "Ell volia estudiar però a l'hospici no l'hi van permetre", afirma Manel Lladonosa. Però això no el va frenar. Una feina esporàdica com a periodista al diari republicà *La Jornada* es va convertir en fix, i això li va permetre pagar-se els estudis de magisteri. Una vega-

JOSEP LLADONOSA I PUJOL

Dates: (Alguaire, 28 de juny del 1907-Lleida, 2 de febrer del 1990)

Família: Es va casar el 1940 amb Concepció Valllebrera. Del matrimoni van néixer Conxita, Josefina (morta als 4 anys), Manel i Maria Rosa. Va enviduar el 1976 es va casar en segones nocies amb Maria Morancho.

■ Fuster de joventut. Periodista curiós. Docent de professió i historiador per vocació i convicció. Totes aquestes professions va exercir Lladonosa, un home profundament religiós, però convençut que la Segona República va ser una oportunitat perduda d'avançar i activista antifrancista. Mestre des del 1931, va ser destituït en la Guer-

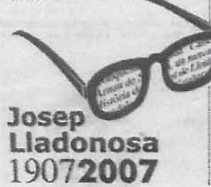
ra Civil per les seues conviccions catòliques i mobilitzat per l'exèrcit republicà. Internat als camps de concentració de Prats de Molló i Arles, va tornar a Lleida, on el 1940 es va reincorporar a la docència, activitat que va compartir amb la investigació històrica. Va col·laborar amb Enciclopèdia Catalana, *Serra d'Or, Ciudad o Labor*. El 1962 va ser nomenat cronista oficial de Lleida i membre de la Reial Acadèmia de la Història. El 1982 va rebre la Creu de Sant Jordi i el 1985 ingressava a la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. Va participar activament en la recuperació de la cultura i llengua catalanes i les associacions de la ciutat.

DOTZE MESOS D'ACTIVITATS PER A TOTS ELS PÚBLICS

100

ANYS DEL SEU NAIXEMENT

■ Més d'una quinzena d'activitats programades durant tot l'any i d'altres encara per concretar conformaran l'Any Lladonosa.

Lliçó inaugural

■ 11 de gener: Josep Lladonosa i Pujol, l'home i la figura. A càrrec de l'escriptor Josep Vallverdú. Al Centre de Cultures i Cooperació Transfronterera de la UdL. 20.00 hores.

Orquestra Julià Carbonell

■ 18 de gener: Concert d'inici del centenari a càrrec de l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida a l'Auditori Enric Granados. 21.00 hores.

Quadern didàctic

■ Febrer: Presentació del quadern didàctic *Petita història de Josep Lladonosa* (Ed. Mediterrània). Història personal de l'historiador des del punt de vista didàctic, amb fotografies, fitxa pedagògica i cronologia. Destinat a alumnes de cicle mitjà i superior d'educació primària. Text de Josefina Bañeres, Pilar Pelegrí i Conxita Lladonosa. Il·lustracions: Pilarín Bayés.

La Mañana edita 'La fi de Macot' que recorda a Lladonosa como literato

LLEIDA ♦ El Aula Magna del IEI acogió ayer la presentación de la reedición de *La fi de Macot* de Josep Lladonosa. Esta obra, que se entregará de forma gratuita a los lectores de LA MAÑANA el próximo domingo, muestra la faceta más literaria del historiador Lladonosa y narra las andanzas del célebre bandolero Macot.

ABELARDO HERNÁNDEZ

● P. 56 · La presentación de libro se realizó en el IEI

LA PUNXA

La Fi de Macot

‘Lavors En Perot, en un nou gest velocíssim, prengué l’arma i, enèrgic i contundent, li clavà al pit, fins al mànec. Macot rodolà serra avall, fins a quedar penjat en un esbarzer a mig camí del fons de l’abisme”. Així va ser la fi de Macot, segons Josep Lladonosa. A Lleida, *fer la fi de Macot* vol dir acabar malament. A Girona diuen *fer la fi d’en Becaina*, que igualment que en Macot, també era un bandoler que va morir penjat i amb el cos partit en cinc bocins. Lo Macot va morir en combat cos a cos amb el capità Perot de Berbegall, prop de l’ermita de la Mare de Déu de Pedra, a la Vall d’Àger. Així ho va voler Lladonosa en la novel·la que La Mañana regala demà. De l’edició que l’historiador va pagar de la seua butxaca l’any 1959 només se’n va fer mil exemplars. Dijous és el centenari del gran cronista. La reedició de la *Fi de Macot* és la nostra contribució al seu homenatge.

JOSEP RAMON CORREAL correal@lamanyana.cat

5 de juliol del 2008

Segrià | 5

Després d'una explicació per part de les monitores, entre tots van fer dos murals sobre els bons hàbits i els mals hàbits a la biblioteca.

INICIATIVES

Proposta literària d'una biblioteca que invita a la participació

La Biblioteca Josep Lladonosa d'Alguaire ha organitzat aquest estiu el concurs *I tu, què contes?* obert a la participació de tothom. Consisteix a inventar i escriure un conte sobre Alguaire i presentar-lo acompanyat d'un dibuix fet per un nen. Hi ha de temps tot l'estiu per poder elaborar-lo i dipositar-lo a la buïstia de l'edifici. D'altra banda, la biblioteca també ha format un Grup de Lectura, per a tothom a qui li agradi llegir novel·les, poesia, teatre i compartir-ho amb altres persones. El Grup de Lectura es reuneix un cop al mes per parlar de literatura, llegir fragments, comentar-los i recomanar llibres. Durant el mes de juliol, la biblioteca obrirà les portes els dimecres de 10.00 a 13.00 hores i de 16.00 a 20.00 per adaptar-se a l'horari d'estiu.

SANEJAMENT LA PLANIFICACIÓ DE L'AGÈNCIA CATALANA DE L'AIGUA

Depuradora per posar fi als abocaments prop d'Alguaire

La planta actual, feta des del 2003, segueix sense funcionar

La depuradora d'Alguaire està construinta des de fa cinc anys i passat aquest temps encara no funciona perquè l'Agència Catalana de l'Aigua, en el seu moment, no va poder utilitzar el desaigüe, ja que no tenia un acord amb els regants de la zona per abocar. Ara, l'ACA construeix una nova estació a la zona.

[BALAGUER] L'Agència Catalana de l'Aigua ha iniciat els tràmits per construir una nova estació depuradora i una xarxa de col·lectors d'aigües residuals entre els municipis de Benavent i Vilanova de Segrià.

Aquesta nova instal·lació haurà d'arreglar un defecte de construcció de la planta de sanejament d'Alguaire, que l'ACA va acabar el 2003 i que ara, cinc anys després, encara no ha pogut entrar en servei. El motiu és que la instal·lació d'Alguaire no té punt d'abocament de les seves aigües, ja que l'obra es va fer sense tindre en compte que els col·lectors de sortida confluen en una propietat privada de la comunitat de regants d'Alguaire i la Portella, que van rebutjar l'abocament.

Ara, la depuradora està en estat d'abandó, coberta de matolls i no té cap tipus d'ús. En aquesta instal·lació es van invertir 1,3 milions que, per tant, fins al moment no han servit de res, fet que ja va transcendir a la llum pública al setembre de l'any 2005.

Per solucionar el defecte, l'Agència Catalana de l'Aigua va fer un nou projecte de canalització dels abocaments, consistent en la construcció d'una nova planta de sanejament en-

INVERSIÓ

La instal·lació es va quedar sense punt d'abocament i es construiran col·lectors a Benavent i Vilanova

tre els municipis de Benavent i Vilanova de Segrià. D'aquesta manera, ha iniciat els tràmits per a les expropiacions on es construiran l'"estació depuradora d'aigües residuals i col·lector en alta de Vilanova de Segrià i Benavent de Segrià i posterior abocament al Reguer Gran". El projecte, que es farà aigües avall de la depuradora inservible, costarà més de mig milió, segons el pla de sanejament de l'ACA del 2009 al 2014.

La previsió és que la nova xarxa de col·lectors pugui estar acabada per entrar en servei en el transcurs de l'any que ve. La Generalitat ha sotmès a exposició pública la relació d'afectats per les expropiacions als ajuntaments de Benavent i Vilanova.

ÉS NOTÍCIA

13

SEGRE
Divendres, 23 de gener del 2009

EL FUTUR DE LLEIDA UNA INFRAESTRUCTURA VITAL PER AL TERRITORI

El futur aeroport d'Alguaire-Lleida estarà plenament operatiu a partir del primer trimestre del 2009, quan acollirà els primers vols comercials amb vols de companyies a baix cost a algunes capitals europees, com Londres o París. La Generalitat va fer ahir un nou pas per a aquesta infraestructura —la pista de la qual estarà acabada aquest estiu— i va aprovar el projecte de la torre de control, que tindrà un marcat perfil "ecològic".

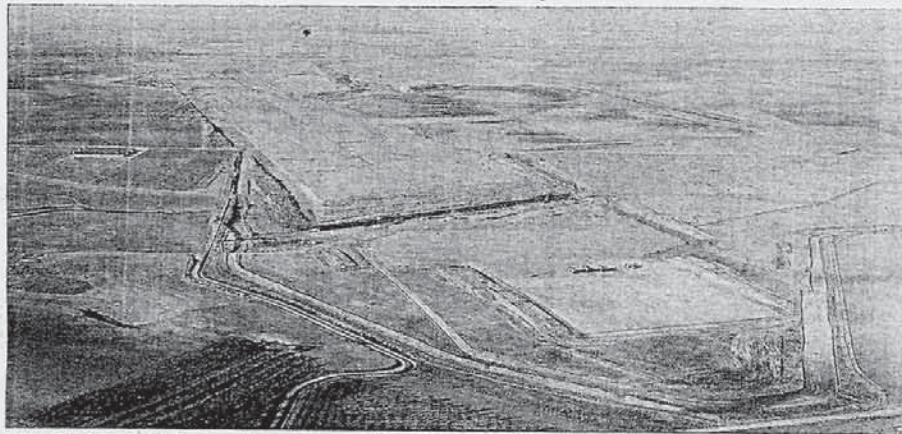
41 metres en 9 pisos i 168 metres quadrats de base

L'aeroport d'Alguaire obrirà d'aquí a un any amb vols de baix cost a Europa

La pista estarà acabada al juliol, però no hi haurà viatges comercials fins al 2009

JORDI GABERNET
[BARCELONA] El conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, va situar ahir l'obertura a ple rendiment de l'aeroport de Lleida-Alguaire al primer trimestre del 2009 quan estigui construïda la torre de control. La pista, de 2.500 metres i ampliable a 3.000, està totalment aplanada i ja s'hi aprecien les primeres estructures de formigó, raó per la qual es compliran els terminis per acabar-la a començaments d'aquest estiu. "En menys d'un any —va dir Nadal— veurem avions en aquest aeroport."

El nou equipament tindrà capacitat per acollir aeronaus de 350 passatgers amb prou autonomia per arribar a tot Europa i a la meitat nord de l'Àfrica. Els primers vols comercials aviat tindran una destinació assignada en algunes capitals europees importants, com Londres, París o Roma. Seran vols de baix cost que operaran des de Lleida-Alguaire, seguint el model implan-

Imatge aèria de les obres de la pista —el desembre passat— difosa ahir per la conselleria de Política Territorial.

EL MODEL DE RYANAIR

Un model similar al de Girona i Reus, on la companyia ofereix viatges a ciutats com Londres, París o Roma

tat als aeroports de Girona i Reus. En aquests, la companyia Ryanair ofereix viatges a diferents punts del Regne Unit.

El Govern va fer ahir un nou pas per completar tot el que serà la infraestructura de l'aeroport. Adjudicades i en execució la primera i segona fases —amb la pista i la terminal— la Generalitat va aprovar el projecte de la torre de control, que costarà uns sis milions i s'adjudicarà en tres mesos perquè estigui acabada a començaments d'any. Serà una torre de 41 metres, dissenyada pel despach b720 Arquitectos, al qual es va encarregar el disseny, tot i que sense concepte previ. El projecte integrarà la torre i la terminal gràcies a una capa de tonalitats verdes i ocres que s'integraran al paisatge.

El conseller Nadal, amb una simulació de la torre al fons.

EL PROCÉS

Obres per acabar el 2009

■ En obres, la pista i la terminal. La torre serà adjudicada en 3 mesos. El Govern hi haurà invertit 60 milions, als quals s'afegiran 30 més de la iniciativa privada.

Gran Scala

■ Alguaire donarà cobertura a la ciutat d'oci dels Monegros.

Abertis i Ferroviari

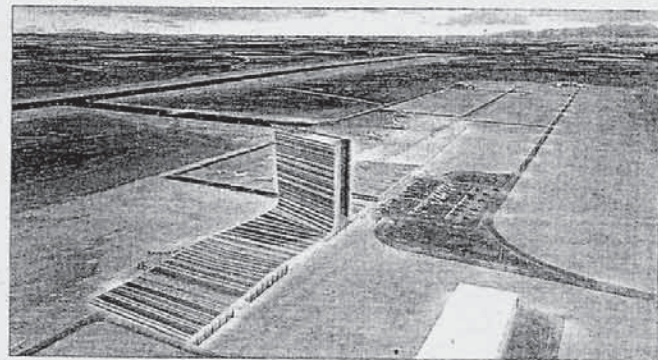
■ El conseller Nadal les va citar com a exemple d'empreses de gestió d'aeroports. El consorci que explotará l'aeroport —amb majoria de capital del Govern, ajuntaments i Diputació— el cedirà a una empresa.

Gestió mixta

■ Participació pública i privada.

Arcessos

■ Inclou la recuperació de l'accés provisional des de la N-230.

Integrat a l'entorn agrari. El perfil del complex "tindrà un efecte visual vinculat a l'entorn agrari d'Alguaire, amb tonalitats verdes, ocres i grogues. La coberta de la torre i la terminal es faran amb un material metàl·lic, fusta i vegetal, ja que és sostenible. Les parets i la coberta amb vidres per veure els avions aterrar i enlairar-se.

Els plans de la pista de la Seu, a punt d'aquí a poc

■ El conseller també es va referir a l'aeroport "internacional" de la Seu i va dir que la Generalitat està en contacte permanent amb Andorra per tirar endavant el complex, on que també participarà el Govern espanyol. De moment, Andorra hauria dissenyat un aeroport en territori propi, al no tenir informes favoribles. El director general de Parcs i Aeroports, Gorka Bengoa, va assenyalar que els plans estan a la seva redacció i estan prou avançats en mesos.

Edifici de control

Torre de control

Edifici social

Futura terminal

FAMÍLIA SEGRE VA APLEGAR AHIR MONTSERRAT I RAQUEL LLADONOSA, LA MÉS GRAN I LA MÉS PETITA DE LA REUNIÓ

Trobada amb nom propi

Més de 300 persones amb cognom Lladonosa participen demà a Alguaire en la seva primera trobada, amb motiu del centenari de l'historiador del mateix nom

R. RÍOS

ALGUAIRE | Raquel Lladonosa Aguirre dorm plàcidament sense ser conscient del seu protagonisme. Ella serà, als seus dos mesos de vida, la més petita de la primera trobada que els Lladonosa celebraran diumenge que ve a Alguaire. I al seu costat, l'altra estrella de la trobada, Montserrat Lladonosa Gallart, ja que és, als seus 84 anys, la més gran de tots els que es reuniran a la localitat.

SEGRE les va reunir ahir a Alguaire abans d'aquesta històrica trobada en què participaran 344 persones, de les quals poc menys de la meitat són autèntics Lladonosa (o Lladanosa, la variant d'Almenar), per tindre'l de primer o segon cognom. Ar-

ACTES DESTACATS

Com a actes destacats hi ha l'estrena d'una sardana creada per a l'ocasió i l'entrega d'una placa a l'ajuntament

ribaran des de tot Catalunya, fins i tot set es desplaçaran des de Sevilla.

"Al poble no es parla de cap altra cosa. Ja fa temps que es comentava que es faria la trobada", assegura Montserrat, que pertany a cal Pol, una de les cinc branques d'aquest cognom.

Celebrar el centenari del conegut historiador lleidatà, Josep Lladonosa i Pujol, és el primer dels objectius d'aquesta troba-

Montserrat Lladonosa i la petita Raquel es van conèixer ahir.

da, però també és el somni fet realitat de Vicenç Lladonosa i Giró (germà Josep, que va ser cuiner del Set Portes), que és el verdader responsable de la festa gràcies a un estudi que va iniciar a començaments dels anys 90. "Fa cinc anys, abans de morir el meu marit, Vicenç ja li deia que tenia la idea de fer una trobada amb tota la família", afirma Montserrat.

El cert és que aquesta trobada

no és cosa d'un dia i la creació d'una comissió fa un any en demostra la perfecta organització. "Des del maig del 2006 ens hem estat reunint 16 persones cada mes per poder-ho preparar tot", recorda Vicenç amb afecte. El seu cap ja no pensa en cap altra cosa que no siguin els actes de demà. Un dels més especials és l'estrena de la sardana *Recordant Lladonosa*, composta per Tomàs Gil amb motiu del cente-

nari de l'historiador. A més, es farà entrega a l'ajuntament d'una placa commemorativa de la trobada, que es col·locarà al monòlit dedicat al seu veí més il·lustre, Josep Lladonosa i Pujol.

No hi ha dubte que serà emotiu, i Montserrat ho sap. Així que, mentre sosté la petita Raquel en braços, es pregunta: "I això, no es pot repetir cada any?"

ELS ACTES

Visita a la biblioteca

■ 10.00: La Casa Sociocultural de la vila és el punt de trobada per a tots els participants. Des d'allà s'iniciarà una visita a la biblioteca Josep Lladonosa i Pujol d'Alguaire.

Arribada a l'ajuntament

■ 11.45: Després del seu pas per la biblioteca, els Lladonosa arribaran a l'ajuntament d'Alguaire, on les autoritats els donaran la benvinguda.

Missa a Sant Serní

■ 12.15: L'església parroquial de Sant Serní acollirà l'ofici religiós, al qual acudirán els participants de la trobada, oficiat pel rector Carles Martí.

Audició de sardanes

■ 13.00: Posteriorment, se celebrarà una audició de sardanes a la plaça de l'església. S'estrenarà la sardana *Recordant Lladonosa*, composta per a l'ocasió per Tomàs Gil.

Ofrena floral

■ 13.45: La tomba de l'historiador Josep Lladonosa i Pujol serà el següent lloc que recorreran els participants en aquesta trobada, on realitzaran una ofrena floral.

Dinar de germanor

■ 14.15: El casal de l'Associació Esbart Bell-Camp és el lloc escollit per celebrar el dinar de germanor per als tres-cents quaranta-quatre participants.

Entrega d'una placa

■ 17.00: Al finalitzar el dinar, s'entregarà a l'ajuntament d'Alguaire una placa commemorativa i un llibre que recull l'estudi genealògic dels Lladonosa / Lladanosa.

HI HA GENT AMB AQUEST COGNOM A SEVILLA I CUBA

L'estudi genealògic dels Lladonosa recull gairebé 1.700 persones en 5 branques

L'autor, Vicenç Lladonosa i Giró, ha localitzat documents des del 1600

ALGUAIRE | Els arxius han constatat que la família Lladonosa ja existia al segle XVII, data d'alguns documents que fan referència a dos germans amb aquest cognom, dels quals descendrien la resta de la família. Aquesta i moltes altres indagacions, es recullen en l'estudi genealògic que ha realitzat Vicenç Lladonosa i Giró i que, a dia d'avui, comptabilitza 1.697 persones (xifra en què també s'inclouen cònjuges o fills de Lladonosa que han perdut el cog-

nom), de les quals gairebé 900 encara conserven el cognom.

L'estudi es va començar a elaborar a començaments dels anys 90 i la primera part es va entregar a l'ajuntament d'Alguaire l'any 1994.

A partir d'aquí, es va realitzar una primera revisió dos anys després i una més recent amb motiu de la trobada i del centenari de l'historiador Josep Lladonosa i Pujol. En aquesta dura feina no han faltat els problemes a l'hora de buscar arxius, ja que

Vicenç Lladonosa i Giró.

es van cremar amb motiu de la Guerra Civil i es va haver de recórrer als mateixos familiars. Amb això, l'estudi constata que els Lladonosa es van dividir en dos branques: la més nombrosa, que és la de cal Nastasi (de la qual no hi ha subdivisions) i cal Mateu. D'aquesta última naixen cal Pol, els descendents que s'han trobat a Sevilla i Cuba i la branca d'Almenar, de la qual surt (segurament per motius de transcripció) la variant Lladanosa.

A més, l'estudi també recull notícies, antics personatges, articles, fotografies i diversos documents pertanyents a la família.

Tot això serà entregat als familiars demà en un CD que ha creat Vicenç per a la primera trobada dels Lladonosa.

FERIA DE CAZA DE ALGUAIRE

Actos y Ferias CINEGÉTICA Y FERIA DE CAZA DE ALGUAIRE

Por el buen camino

Alguaire es una pequeña localidad de la comarca del Segrià, situada a 15 km al norte de Lleida, donde, por segundo año consecutivo, se ha celebrado la Feria del Cazador Villa de Alguaire.

La segunda Feria de Caza de Alguaire (Lleida), organizada por la Sociedad de Cazadores de Vila de Alguaire, que se ha convertido en un referente de la caza en la comarca del Segrià, tuvo una gran acogida, tanto por el sector cinegético como por el público en general, pasando por ella más de 10.000 visitantes en los dos días que duró el certamen. Fue inaugurada por **Ramón Mayench i Calvet**, presidente de la Federación Catalana de Caza, acompañado de varios dirigentes territoriales.

Estuvieron expuestos un total de 181 perros de varias razas de rastro, agarre y muestra (gascón, anglofrances, sabuesos, beagles, ibicencos y un largo etcétera).

También estuvieron representados

los sectores de armerías, piensos caninos, taxidermistas, empresas cinegéticas, guardería, carros para el transporte de perros... hasta un total de 28 expositores.

Dentro de las actividades desarrolladas, se realizó un campeonato de San Huberto, tiro con arco con participación de los visitantes (asesorados por monitores) y un campo de entrenamiento de recorridos de caza.

Clausuró la feria, **Antoni Perea i Hervera**, alcalde de la localidad, así como todo el equipo de gobierno.

Finalmente, destacar la repercusión en los medios provinciales de prensa escrita y televisión, siendo portada en el diario de mayor tirada provincial, el domingo, así como noticia en los días anteriores y posteriores. **JyS**

Josep Baró, Joan Osuna, Ramón Mayench, Eduardo Martínez, Loreto Farreny y Raúl Callejas.

DILLUNS 30 DE JUNY DE 2008 | BONDIA

LA LLAR DE JUBILATS

Ball per gent gran a Alguaire

REDACCIÓ
ALGUAIRE

El casal de gent gran d'Alguaire acollirà tots els diumenges

de juliol i agost una sessió de ball al vespre. La cita és a dos quarts de vuit a l'edifici de la llar de jubilats Joan Banyeres

Cateula, i l'activitat està oberta a totes les persones que hi vulguin assistir. La sessió de ball és gratuïta. ■

BONDIA | DIJOUS 3 D'ABRIL DE 2008

RECUPERAR L'ABOCADOR DE LA SERRA

Dia de l'Arbre a Alguaire

REDACCIÓ
LLEIDA

L'Ajuntament d'Alguaire i el CEIP Teresa Bergadà organitzen avui el Dia de l'Arbre.

Els escolars participaran en la plantació de vegetació a l'antic abocador de la Serra amb l'objectiu de recuperar-lo com un espai d'oci natural. ■

BONDIA | DIJOUS 29 DE MAIG DE 2008

UN DISSENY DE DIEGO SEVILLA

AJUNTAMENT D'ALGUAIRE

Alguaire escull el logotip del proper festival Air Rock

El concurs convocat per l'Ajuntament d'Alguaire per escollir un logotip que il·lustri l'Air Rock Festival d'Alguaire ja té veredicte. El jurat va anunciar ahir que ha escollit com a guanyador un disseny de Diego Sevilla Marín, ■

SANT JORDI

L'època prèvia a la Guerra dels Segadors, Premi Josep Lladonosa

LLEIDA ♦ LA MAÑANA regala avui als seus lectors *Camí a la revolta (1625-1640)*, un llibre de Manel Güell que s'endinsa en l'època prèvia a la Guerra dels Segadors. L'obra investiga els antecedents que van provocar el conflicte i se situa en la pressió exercida pel comte duc d'Olivares, que va utilitzar Catalunya com a plataforma bèlica contra Itàlia i França. Aquest llibre és un element de primer ordre per entendre un conflicte que va marcar profundament la nostra història.

JORDI BOLEDA

EL CONSISTORI APROVA NOVES COMISSIONS

Cultura i participació a Alguaire

REDACCIÓ
ALGUAIRE.

L'Ajuntament d'Alguaire ha aprovat les bases per a la cons-

titució del Consell Municipal de la Cultura i la Participació Ciutadana de la localitat. Ara per ara la normativa és a ex-

posició pública perquè només se n'ha fet l'aprovació inicial, que va tenir lloc el desembre passat en ple municipal. ■

PER L'AEROPORT

Demanen 12 llicències de taxi a Alguaire

REDACCIÓ
ALGUAIRE

Des de la concreció del projecte de l'Aeroport de Lleida-Alguaire s'han generat 12 peticions de noves llicències de taxi a la localitat, per l'expectativa que ha generat de traslladar passatgers de la capital a l'aeroport. Altres taxistes de Lleida també han demanat els permisos. ■

SEGRE

Dijous, 15 de maig del 2008

Segrià

OCI PRESENTA UN SIMULADOR VIRTUAL DE CAÇA

La Fira del Caçador d'Alguaire reuneix més de 60 estands

S'hi exposen més de 250 gossos amb preus que voregen els 30.000 euros

M. MOLINA

ALGUAIRE | Prop de 40 expositors de gossos de caça i 25 de serveis i complementos participen aquest cap de setmana en la II Fira del Caçador d'Alguaire. En total, s'hi exposaran més de 250 gossos, alguns amb preus que voregen els 30.000 euros pel seu pedigrí, segons va explicar la tinent d'alcalde i responsable de Promoció Social i Cultural, Loreto Farreny. Com a novetat d'aquesta segona edició, destaca la presentació en primícia d'un simulador virtual de caça que es pot adaptar a tots els públics. També s'hi exposa-

rà un radiolocalitzador GPS per satèl·lit de gossos gràcies a un xip que permet al caçador tindre tots els seus animals controlats en un radi de 100 quilòmetres, va assegurar el president de l'Associació de Caçadors Sant Faust, Eduard Martínez, entitat que organitza l'esdeveniment juntament amb el consistori.

Martínez va assenyalar que, a més, la fira comptarà amb una representació de la Federació Espanyola de Guàrdies de Caça, un camp d'entrenament i una demostració de tir amb arc. Així mateix, també hi serà present una empresa de

La presentació de la II Fira del Caçador a Alguaire.

Saragossa que elabora trofeus de caça amb resina. La Fira de Caça, que tindrà lloc els pròxims dies 17 i 18, també oferirà nou mètodes d'ensinistrament de gossos. Segons Farreny, aquesta activitat ja ha motivat l'interès d'aficionats i

entitats relacionades amb el sector, de manera que s'espera una afluència massiva de públic, principalment persones vinculades i professionals. Pel que fa als expositors, la xifra encara es pot superar, ja que encara hi ha espai.

CERCAVILA

A quina zona del poble correspon aquesta imatge?

EDITORIAL

La revista Cercavila amb aquest número 35, torna amb una publicació renovada. La intenció del grup de redacció no és altra que la de mantenir i continuar, trimestralment, l'edició de la nostra revista de tirada local. Aquesta edició, es caracteritza per unes noves seccions, amb l'especial inclusió de diversos actes esdevinguts per la Commemoració del Centenari Lladonosa durant el passat any 2007.

El nou Cercavila pretén ser proper, informatiu i sobretot, un reflex de tots. No t'ho pensis més, nosaltres et donem l'eina, tu poses la lletra. **FES POBLE I PARTICIPA!**

Volem agrair a totes les Entitats, Associacions i Consistori la seva aportació en aquesta revista, i també, en aquest número.

Agrair també a les persones que particularment han volgut manifestar-se i dur-nos els seus escrits.

Per això, posem a disposició de tothom l'adreça electrònica de la revista, tant perquè ens feu arribar els vostres escrits com les vostres opinions per millorar la revista: cercavila@pobladores.com, dirigits a l'atenció de Norma Soldevila.

Pautes a seguir:

- Els escrits que ens feu arribar han de ser transcrits, a ser possible en CD, però preferiblement, a través de correu electrònic. Aquest procediment és idoni per agilitzar el treball i mantenir íntegre l'escrit.
- Els textos hauran d'estar degudament identificats, els anònims no es publicaran.
- Es poden aportar fotografies i il·lustracions que acompanyin l'escrit.

Per la propera edició, que sortirà durant el mes de desembre, només es publicaran els treballs que arribin a l'Ajuntament abans del dia 21 de novembre de 2008.